

ஈழத்து உளவியற் சிறுகதைகள்

கே.எஸ்.சிவகுமாரன்

ஈழத்து உளவியற் சிறுகதைகள்

ஆசிரியர் :

கே. எஸ். சிவகுமாரன்

பதிப்பாசிரியர் :

முனைவர் லேனா தமிழ்மாணன் எம்.ஏ.,
டிப்ளமோ இன் ஜர்னலிசம்

மணிமேகலைப் பிரசுரம்

தபால் பெட்டி எண்: 1447,
7 (ப.எண்: 4), தணிகாசலம் சாலை,
தியாகராய நகர், சென்னை - 600 017.
தொலைபேசி : 24342926, 24346082
மின் அஞ்சல்: manimekalaiprasuram@gmail.com
இணைய தளம் : www.tamilvanan.com

நூல் விவரம்

நூல் தலைப்பு	: ஈழத்து உளவியற் சிறுகதைகள்
ஆசிரியர்	: கே. எஸ். சிவகுமாரன்
மொழி	: தமிழ்
பதிப்பு ஆண்டு	: 2018
பதிப்பு விவரம்	: முதற் பதிப்பு
உரிமை	: ஆசிரியருக்கு
தாளின் தன்மை	: 18.6
நூலின் அளவு	: 12X18 செ.மீ.
அச்ச எழுத்து அளவு	: 11
மொத்த பக்கங்கள்	: XXII + 74 = 96
நூலின் விலை	: 70/-
அட்டைப்பட ஓவியம்	: பான்ராஜா கிராஃபிக்ஸ்
லேசர் வடிவமைப்பு	: எஸ். முத்துகிருஷ்ணன், செல்: 9445108942
அச்சிடலோர்	: ஸ்கிரிப்ட் பிரிண்டர்ஸ்
நூல் கட்டுமானம்	: தையல்

அறிமுகம்

1982 இல் பிரசுரத்திற்காக, மறைந்த தமிழ் அறிஞர் “ஈழத்துப் பூராடனார் (கனடாவில் அவர் காலமானார்) அவர்களின் பிரசுரத்தினர், 1984 இல் தான் இந்நூலை வெளியிட்டனர்.

அக்காலத்தில், இலங்கையில் படுமோசமான இனக் கலவரம் (கறுப்பு ஜூலை, 1983) நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த வேளையில் அன்னாரின் (அவர் இயற்பெயர், க.தா. செல்வராச கோபால் ஆகும்.) அவரும், அவரது குடும்பத்தினரும், பெரும் பாதிப்புக்குட்பட்ட வேளையில் -

இந்நூலை அச்சிட்டுத்தந்த அந்த அறிஞருக்கு எனது தாழ்மையான அஞ்சலியை செலுத்துமுகமாக, இந்த எனது சிறுகதைத் தொகுப்பை வெளியிட முன்வந்த மணிமேகலைப் பிரசுர அதிபர் ரவி தமிழ்வாணனுக்கு எனது நன்றிகள்.

நான் எழுதிய சிறுகதைகள் பின்னர், தமிழகத்தில் “இருமை” என்ற பெயரில், புதிய வடிவமைப்புடன் வெளிவந்தது.

இப்பொழுது, தமிழக வாசகர்களும் தெரிந்துகொள்வதற்காக, 1984இல் வெளியான “சிவகுமாரன் கதைகள்” என்ற அன்றைய நூலை, அப்படியே, மீண்டும் பிரசுரமாக்குவது மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது.

ஏனெனில் இது 1954 வரை என் தொடர்பான செய்திகள், இலக்கிய வரலாற்று நோக்கில் பதிவு செய்யப்பட உதவுகிறது.

கே.எஸ். சிவகுமாரன்,
எம்.ஏ. (ஆங்கில இலக்கியம்) ஜனவரி, 2019

sivakumaran.ks@gmail.com

1982 இல் வெளிவந்த தொகுப்பின்

பதிப்பகத்தார் உரை

அன்புசால் சுவைஞர்களே!

ஒரு விமர்சகன் இலக்கியம் படைப்பானேயானால் அவ்விலக்கியம் ஒரு பூரணத்துவம் மிக்க ஆக்கமாகவே அமையும். ஏனெனில் சமுதாயத்திற்கு எது தேவை, அதை எப்படி அளிக்க முடியும் என்பதை, அவன் அனுபவித்து அறிந்திருக்கிறான். அதன் அனுபவத்தின் வடிவால்களாக பெருக்கெடுக்கும் படைப்புக்கள் சமுதாயத்தின் குறைகளை நிவர்த்தி செய்யும் சஞ்சீவிகளாகும்.

இத்தகையதொரு படைப்பே சிவகுமாரன் கதைகள் எனும் சிறுகதைத் தொகுப்பாகும். திரு. கே.எஸ். சிவகுமாரன் மட்டக்களப்பு மாதா தந்த ஒரு விமர்சகர். இவரை நாடறியும். இலங்கையின் பத்திரிகைகளும், ஏடுகளும் அறியும். தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும் நலன் பட, நயம் பட, திறம்பட விமர்சிக்கும் தேர்ந்த விமர்சகர், எத்துறை இலக்கியமாயினும், எத்துறைக் கலைகளாயினும் அவை பற்றிய விமர்சனங்கள் அத்தனையும் அவரின் எழுத்தாற்றலாலும், எடுத்துக் கூறும் முறையாலும் ஒரு இலக்கியமாக அமைந்துவிடுகிறது.

மேலைப் பண்பாட்டிலக்கியம், கீழைத்தேச நாகரிக இலக்கியம், சங்கத் தமிழிலக்கியம், தற்காலத் தமிழிலக்கியம் ஆகியவை சங்கமமாகும், எழுத்தாற்றல் மிக்க இவரின் கதைகள் மனோதத்துவத்தால் மிளிப்பவை. சமுதாயக் குறைகளைச் சாடுபவை. இத்தகைய கதைகளை எமது 56ம் வெளியீடாக வெளியிடுவதிற் பெருமைப் படுகிறோம்.

ஒவ்வொரு துறையிலும் நல்ல நூல்களை வெளியிடவேண்டுமென்னும் பேரவா உள்ள எங்கள் பதிப்பகத்தில் வெளிவரும், முதற் சிறுகதைத் தொகுதி நூல் இதுவாகும்.

இதனை வெளியிட இணக்கமளித்து, வேறு பல வகையிலும் உதவி புரிந்த திரு. கே.எஸ். சிவகுமாரன் அவர்கட்கும் இதனை உவந்து ஏற்றுச் சுவைக்க இருக்கும் புத்திலக்கிய ஆதரவாளர்களுக்கும் எமது நன்றிகள். ஈழமே ஒரு இலக்கியப் பாலைவனம் அதிலும் மட்டக்களப்பு மிக கடும் இலக்கிய வரட்சியுள்ள பிரதேசம். இது அப்படிப்பட்ட இடத்தில் பெய்த சிறு பனித் துளி. இச்சிறு பணி தொடர இறைவன் அருள்வானாக.

இவ்வண்ணம்

தேற்றாத்தீவு-2
களுவாஞ்சிகுடி
இலங்கை

செ. எட்வேட் இதயச்சந்திரா,
நிர்வாகி
8.10.82

முன்னுரை

1959 முதல் 1965 வரை, ஓர் ஆறு வருடங்களில் பிரசுரமான சில கதைகளின் தொகுப்பு இது. இக்கதைகளில் பெரும்பாலானவை உத்தி பிரயோகத்திற்காக “பத்திரிகை ரகக் கதைகள்” வார்ப்பில் எழுதப்பட்டவை. சில கதைகள், உளவியல் சார்ந்தவை. பெரும்பாலான கதைகள், கொழும்பு வாழ் மேல்தட்டுப் பாத்திரங்களைத் தீட்டுபவை. இக்கதைகள் சிலவற்றில் சிங்களக் கதாநாயர்கள் நாயகிகள் வருகிறார்கள். கதைகள் சிலவற்றில் எழுத்தாளர்களே முக்கிய பங்கெடுத்தனர்.

கற்பனையாக எழுதப்பட்ட இக்கதைகள் நகர்ப்புற வாழ்க்கையை - அதுவும் கொழும்பு வாழ்க்கையின் சில அம்சங்களை சித்தரிப்பவை. சுவாரஸ்யமாக அமையவேண்டும் என்பதற்காக எழுதப்பட்டவை இக்கதைகள்.

இக்கதைகளை எழுதும் பொழுது, வாழ்க்கையை ஆழமான நோக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் எனக்கிருந்த தில்லை, அறுபதுகளில் “முதிரா இளைஞனாகவே” இருந்தேன். அக்காலகட்டத்தில் எனது நோக்கு எவ்வாறு இருந்தது என்பதையறிய இக்கதைகள் உதவும்.

இக்கதைகளை வெளியிட்ட பத்திரிகைகளின் ஆசிரியர்களான அமரர் பேராசிரியர் கைலாசபதி, திரு. ஆர். சிவகுருநாதன், திரு. வி. லோகநாதன், திரு. ராமசாமி, திரு. எஸ். டி. சிவநாயகம், திரு. ஆர். ஆர். இரத்தினசிங்கம், திரு. கே. வி. எஸ். மோகன், திரு. நா. கணநாதன் ஆகியோருக்கு அழியா நன்றிகள்.

இத்தொகுப்புக்கு அணிந்துரை தந்துதவிய சட்டத் தரணியும், இலங்கைச் சட்டக்கல்லூரியில் பகுதிநேர விரிவுரையாளரும், “தினகரன்” பத்திரிகையின் பிரதம ஆசிரியரும், இலங்கை உழைக்கும் பத்திரிகையாளர் சங்கத் தலைவரும், எனது எழுத்துகளுக்கு என்றுமே களம் அமைத்துத் தருபவருமான என் அபிமானத்துக்குரிய திரு. ஆர். சிவகுருநாதன் அவர்களுக்கும், இச்சந்தர்ப்பத்தில் மனமார்ந்த நன்றி கூறுகிறேன்.

இந்ததொகுப்பை வெளியிட முன்வந்து, எனது எழுத்துகளைக் கௌரவித்துவரும் ஜீவாபதிப்பகத்தினர் செல்வராசகோபால் தம்பதியினருக்கும், குடும்பத்தினருக்கும் எனது அன்பார்ந்த நன்றியனைத்தையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

என்னைப்பற்றியும், எனது எழுத்துகள் பற்றியும் நல்லாபிப்பிராயத்தைத் தெரிவித்த அன்பர்கள் அனைவருக்கும் என் இனிய ஸ்துதிகள்.

கே. எஸ். சிவகுமாரன்

21, முருகன் இடம்,

கொழும்பு - 6,

05.12.1982

பதிப்பாசிரியர் உரை.

ஒரு சம்பவத்தின் விவரணமும், விமரிசனமும் சேர்ந்தால் நெடுங்கதை - அதே கரு இரத்தினச் சுருக்கமாய் அமைந்தால் சிறுகதை. இவ்விரண்டுவித எழுத்துக் கலைகளுக்குள்ளும், ஒரு எழுத்தாளன் புகுத்தவிருக்கும் திரவியங்கள்தான் அறிந்தது. அனுபவித்தது, உணர்ந்தது, உள்ளத்தின் வெளிப்பாட்டின் மூலம் வெளிப்படுத்த நினைப்பது என்பனவாகும். குறுங்கதை, வாசகர்களைச் சிந்திக்கவைக்கும், நெடுங்கதையில், சிந்திக்கவைக்கக்கூடிய கருத்துக்களை எழுத்தாளனே விவரித்து ஈற்றில் பயன் விளைவுப் பகுதிக்குக் கொண்டு சேர்ப்பான். இவ்வகையில், நெடுங்கதையிலும் பார்க்கக் குறுங்கதை வாசகர்களை சிந்தித்து உய்த்துணர வைத்துச் செயலாற்றத் தூண்டுவதில் பெரும்பணி புரிகிறது. நெடுங்கதை, வாசிப்புப் பழக்கமுள்ளவர்களுக்கு ஒரு பொழுது, போக்குச் சாதனமாகும். சிறுகதையோ பரபரப்புள்ள, நேரங்காண முடியாத சுறுசுறுப்பான மக்களுக்கு மிகவும் பொருத்தமான பயனுள்ள பொழுதுபோக்கு.

இத்தகைய சிறுகதைகளை ஆக்குவதற்கு விவரணம் - விமரிசனம் எனும் இரு துறைகள் அவசியம். அதிலும் சுருங்கச் சொல்லி விளங்கவைக்குந் திறன் அத்தியாவசியம். இத்திறனில்லார் சிறுகதைகள் வெறுங்கதைகளே.

திரு. கே. எஸ். சிவகுமாரன் அவர்கள் ஒரு சிறந்த விமரிசகர். எதையும் விமரிசிக்கும் ஆற்றல் படைத்தவர். அவருடைய விசமர்சனம் தங்கத்தைப் பித்தளையாகத் தரங்குறைக்காது. பித்தளையைக் கூட மெருகிட்டு குறைகளை நிறைவாக்கித் தங்மெனச் சுடரச்செய்யும். இது ஒரு இலகுவான காரியமன்று; நிறைந்த அறிவும் பரந்த மனப்பான்மையும் கொண்ட, ஒரு எழுத்தாளனாலேயே முடியும் பணியாகும்.

அவ்விதத் தகைமிக்க இவரின் சிறுகதைகள் சிலவற்றை நூலுருவில் வெளியிடும் வாய்ப்பு, எனக்கு கிடைத்ததில் மகிழ்ச்சி. அதேவேளை இவரின் சிறுகதைகள் முழுமையும் வெளியிட முடியாதிருக்கிறதே என்பதில், மிகவும் துக்கம். இறை. ஏனைய கதைகளையுந் தொகுத்து வெளியிட திராணியைத் தருவாரென்று நம்புகிறேன்.

- ஈழத்துப் பூராடனார்

தமிழ்நாட்டு விமர்சகர் வல்லிக்கண்ணனின் விமர்சனம்

உங்கள் கதைகளைப் படித்தபோது, பொதுவாக தமிழரின் உயர்ந்த நாகரிகம், தமிழ்ப் பெண்களின் தனிப் பண்பாடு, தமிழ் ஆண் பெண்களின் மேன்மைகள் போன்ற - இன்று நடைமுறையில் இல்லாத அல்லது இருந்து - சிதைந்து - சீரழிந்து போன - பண்டித மனோபாவம் உடையோரும், பழந்தமிழ் இலக்கியப் பயிற்சியும் பக்தியும் உள்ளவர்களும் போற்றித் துதிபாடிவருகிற - இலட்சியங்களை வைத்துக் கதை எழுதுவதில் அதிக ஆர்வம் காட்டுகிறீர்கள் என்று எனக்குப்படுகிறது. ஆகவே, உங்கள் கதைகளின் பல, படிப்பதற்குச் சுவையானவை; இன்றைய எழுத்துக்கள் சமுதாய வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிப்பன அல்ல. மனித உணர்வுகளையும் உள்ளத் துடிப்புகளையும், பிரதிபலிக்கும் சித்திரங்களாக அவை அமைவதில்லை. அமையவும் முடியாது. இல்லாத கற்பனைக் கொள்கைகளையும் போக்குகளையும் சித்திரிக்க முயலும் எழுத்தில் உயிர்த் துடிப்பும் மனித குணப் படப்பிடிப்பும் எப்படி இருக்கமுடியும்? சோவியத் சோஷலிஸ நாட்டில் மனிதர்கள் அதிமனிதர்களாக மாறிவிட்டார்கள் என நம்பவைக்கக் கதைகளும், நாவல்களும் எழுதுகிற 'முற்போக்கு இலக்கியவாதிகளைப் போலத்தான், இல்லாத பெரிய பண்பாடுகளையும் குண 'அதி'சயங்களையும் வலியுறுத்தி, ஒரு இனம் அதிமனிதத்தன்மை உடையதுபோல் காட்ட முயல்கிறவர்களின் எழுத்துக்களும் கோளாறும் குறைபாடும் உடைய சிருஷ்டிகளே ஆகும்.

'பகட்டு'க் கதையில் முதல் பாதியும், உரையாடலும் அருமை!

‘தாழ்வு மனப்பான்மை’ வாசிப்பதற்கு ரசமான கதை. ‘இருமை’ - எழுதும் முறையில், புதுமையைக் கையாண்டிருக்கிறீர்கள். நல்ல முயற்சிதான். இனிய வெற்றியும் கூட. உங்கள் கதைகளில், இது எனக்கு மிகுதியும் பிடித்திருக்கிறது. ‘குறிஞ்சிக் காதல்’ - பழைய விஷயம், ரசமான வர்ணிப்பு!

‘இனம் இனத்துடன்’ - நன்றாக இருக்கிறது.

இழை - பாராட்டத்தகுந்த படைப்பு.

மொத்தத்தில், திருப்திசரமாக இருக்கின்றன. ஆர்வமும் ஆற்றலும், உழைப்பும், உற்சாகமும் நிறைய இருப்பதால், முன்னேற்றத்துக்கு இடம் இருக்கிறது. புதிய முயற்சிகள், புதிய சோதனைகள், புதிய விஷயங்கள், வெறும் உணர்ச்சிச் சித்திரங்கள், சிந்தனை நிறைந்த படைப்புகள் முதலியவற்றுக்கு இன்றைய தமிழ்ப் பத்திரிகைகளில் இடம் இல்லையே என்று நீங்கள் சொல்லக் கூடும். அது உண்மையான கூற்றும், நியாயமான குறை பாடுமேயாகும். இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு விரோதிகள் ஸர்குலேஷன் அதிகமுள்ள பத்திரிகைகளும், (வியாபாரத்தையே பணம் சேர்ப்பதையே லட்சியமாக உடைய) புத்தகப் பிரசுரத்தார்களும், பத்திரிகைகளில் பணிபுரியும் துணை ஆசிரியர்களுந்தான், வாசகப் பெருமக்கள்; அடுத்தபடியாகத்தான்!

நலம். நாடுவதும் அதுவே.

அன்பு

வ.க.

(1963இல் நூலாசிரியருக்கு எழுதிய கடிதத்திலிருந்து)

அணிந்துரை

இ. சிவகுருநாதன் அவர்கள்,
கலைமாமணி, சட்டத்தரணி,
தினகரன் நாளிதழ், வார மஞ்சரி,
பிரதம ஆசிரியர்.

“உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள்” என்ற சொற்றொடரும், “பாவின்றெழுந்த கிளவியாலும்” எனும் சொற்றொடரும் தமிழ் உரைநடை வரலாறு பற்றிக் கூறுவார் ஆதாரம் காட்டுமுகமாக எடுத்தாள் வனவாகும். “சிலப்பதிகாரம் என்னும் பெயரால் நாட்டுதும் யாமோர்பாட்டுடைச் செய்யுள்” என்றே, இளங்கோ அடிகளாரும் கூறுவார். சிலம்பின் கானல்வரியிலும், ஆச்சியர் குரவையிலும் வரும் பகுதிகள் சிலவற்றை உரைநடையின்பாலே வைக்கமுடிகிறது. சங்கம் மருவிய காலத்து நூல்களிலேயே, உரைநடை தெளிவாகி வருவதனை அவதானிக்க முடியுமாயினும், சங்க நூல்களிற்கூடச் சலி சான்றுகளைக் கூறமுடியும். இவ்வாறாக உரைநடை தமிழில் நீண்ட காலமாகக் காணப்பட்டதெனினும், சிறுகதை என்ற இலக்கிய வடிவம் புதியதே. இதற்குத் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பிலே நீண்ட பாரம்பரியம் இல்லை, ஆயினும் சிறிய கதை தமிழுக்குப் புதிய அம்சமல்ல. புராணங்கள், காவியங்கள் ஆகியவற்றிலே ஆங்காங்கு சிறிய கிளைக்கதைகள் வருவதுண்டு. இவற்றைப் பெரும்பாலும் புனைகதைகள் என்றும் கூறுவார். எனினும் ஆங்கிலத்திலே “ஷார்ட் ஸ்டோரி” என்கின்ற நவீன இலக்கிய வடிவம் தமிழில் பிற்காலத்திலேயே தோன்றிற்று எனலாம். இது மேலைத்தேய இலக்கியக் கோட்பாடு. காலத்தாற் பிந்தியது

என்றாலும், தமிழில் சிறுகதை இலக்கியம் வியத்தகு வளர்ச்சி கண்டுள்ளது. ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றை ஆய்கின்றபோது, ஏனைய துறைகளிலும் பார்க்கச் சிறுகதை வளர்ச்சியே மிகத் தெளிவாகத் தெரிகிறது என்று பலர் குறிப்பிடுவர்.

சங்கப் புலவர் காலத்தில் இலக்கியத் துறைகளுள் செய்யுள் வகை பிரசித்தமானதாகவிருந்தது. சங்கம் மருவிய காலம், பல்லவர் காலம், சோழர் ஆட்சிக் காலம் ஆகிய காலப் பகுதிகளிலும் கவிதைக்கே முக்கிய இடம் அளிக்கப்பட்டது என்பதும் தெளிவு. அண்மைக் காலத்தில் பல்வகைப் பாவினங்களோடு வசன கவிதையெனும் புது வடிவம் புகுத்தப்பட்டுள்ளது. முன்பிருந்த கவிதை மரபா, இன்றையதா சிறந்ததென்று கூட, இன்று விவாதித்துக் கொள்கின்றார்கள். ஆனால், பாமரர் கண்ணுக்கு வசன கவிதை உரைநடையின் இன்னியல்புகளைப் பெற்றதாகவே புலப்படுகிறது. ஓசை நயம் மிக்கதும், சொற்ட்சுவை, பொருட்சுவை மிக்கதுமான உரைபோன்றே புதுக் கவிதை என்கின்ற வசனக் கவிதை தோன்றுவதாகப் பலர் கண்டிப்பர். செய்யுளுக்கான யாப்பு இலக்கணம் இருக்கப் புதுமை என்கிற பெயரில், எதற்காகச் சிதைவு முயற்சிகளில் ஈடுபடுத்தவேண்டும் என்பதே இவர்களின் கவலை.

இது எவ்வாறாயினும், உரைநடை இலக்கியம் பெருவளர்ச்சி கண்டுள்ளது என்பதனை மறுக்க முடியாது. குறிப்பாகச் சிறுகதை வடிவம் எமது நாட்டிலும் வியத்தகு வளர்ச்சி கண்டுள்ளது எனலாம். இலங்கை எழுத்தாளர்கள் கணிசமான அளவு பங்களிப்புச் செய்திருக்கின்றார்கள்.

எமது கலை, இலக்கிய விமர்சனத் துறையிலே, தனக்கென ஓர் இடத்தைப் பிடித்திருக்கும் கே.எஸ்.

சிவகுமாரன் சமர்ப்பிக்கும் இச்சிறுகதைத் தொகுப்பு இக் கூற்றினை வலியுறுத்துவதாக அமைந்துள்ளது.

சிவகுமாரனை தமிழ்நாட்டு இலக்கிய வட்டாரங்களும் நன்கு அறியும். தமிழக இலக்கிய விமர்சகர்களும் இவரது கருத்துகளை மதிக்கின்றார்கள். சி. சு. செல்லப்பா, கா. நா. சுப்பிரமணியம், சுந்தர ராமசாமி, வல்லிக் கண்ணன், நா. பார்த்தசாரதி, சோ, சிவபாதசுந்தரம், சிட்டி. சீனி. விஸ்வநாதன், வெங்கடசாமிநாதன், ஞானி. படிகள் குழுவினர், வைகைக் குழுவினர் போன்றவர்கள் இலங்கையிலுள்ள இலக்கிய விமர்சகர்களெனக் குறிப்பிடும் ஒரு சிலருள் இந்நூல் ஆசிரியரும் இடம்பெறுகிறார். இலக்கிய விமர்சனத்தை நன்கு விளங்கி, இத்துறையில் ஈடுபடுபவர் சிவகுமாரன். இவர் புறமட்டை விமர்சகர் அல்லர். காய்தல் உவத்தலின்றி, உள்ளதை உள்ளபடியே சொல்லும் இயல்பு இவரிடமுண்டு.

இலக்கிய விமர்சனம் என்றால் என்ன என்பதனைப் பற்றி, இரண்டொரு வார்த்தைகளை இந்நிலையில் குறிப்பிடுதல் பொருந்தும் என நினைக்கின்றேன். சிறப்பான இதனை, மனோதத்துவத்தில் ஒருமுறை எனலாம். கலையின் மூலமாகத் தொடர்பு பெறும் அனுபவங்களின் வாயிலாக எழுகின்ற மனோநிலைகளைப்பற்றிய வியாக்கியானம் இது. தனிப்பட்ட மெய்ப்பாட்டியல்புகள் ஒழிந்த நிதர்சனமான செயல் அடிப்படையிலான, தர்க்கரீதியான விமர்சனமே ஆரோக்கியமானது என்பர். பல்வேறுப்பட்ட அநுபவங்களை இனங்கண்டு, அவற்றை வெவ்வேறாகத் தரப்படுத்தி இவற்றை எடைபோட்டு ஆராய்வதே விமர்சனம். மதிப்பீடு செய்கின்றதும் தொடர்புபடுத்துவதுமான கோட்பாடுகளை உணராதது, பிரக்ஞையின்றிக் கனப்பரிமாணம் காண

முயல்வது முறையாகாது; உண்மை விமர்சனமுமாகாது. எழுத்தின் இலட்சியத்தையும், உள்ளமைந்த தத்துவார்த்த நியதிகளையும் புரிந்துகொள்ள முடியாதவர்களும், புரியும் சக்தி அற்றவர்களும் செய்யும் ஆய்வில், பயன் எதுவுமில்லை. அனுசரிக்க வேண்டிய நிபந்தனைகளையும் விதிகளையும் ஒரு புறம் வீசிவிட்டு, ஏதேச்சாதிகாரத் தோரணையில் ஆய்வு செய்வதாயின், யார் அதனை ஏற்கப்போகின்றார்?

சிவகுமாரனின் சிந்தனையோட்டம் திறனாய்வு முறைகளை அனுசரித்தே செல்லும், விருப்பு வெறுப்பின்றித் தயவு தாட்சண்யமின்றி, ஆனால், நேர்மையான தூய உள்ளத்துடன் எதையும் இவர் ஆராய்வார். துணிந்து தன் முடிவையும் சொல்லிவிடுவார். இவரது கருத்துக்கள் அழகியல் பாற்படும் வெறும் ரசனை அல்ல, உண்மை கசப்பானது; கசப்பானதைச் சொன்னால் உவகையுடன் ஏற்பவர் மிகச் சிலரே, எமது இலக்கிய ஆய்வாளரில் பலர் கிணற்றுத் தவளைகள் போன்றவர்கள். குண்டுச் சட்டிக்குள் குதிரை ஓட்டுபவர்கள். சமகால இலக்கிய விவகாரங்களை மனங்கொள்ளாது கருத்துத் தெரிவிப்பவர்கள். இத்தகையவர்களின் ஆய்வால், தீமையே ஏற்படும். இலக்கியம் வளமுறாது.

சிவகுமாரன் ஆங்கில இலக்கிய முறைகளையும் அவதானித்து வருபவர். கலைமாமணிப் பட்டம் இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தில் பெறுவதற்கான பரீட்சைக்கு ஆங்கிலத்தையும் ஒரு பாடமாக எடுத்தவர். இதனால் தமிழ் ஆங்கில இலக்கியப் பரிச்சயம் இவருக்குண்டு. இதனாலேயே இவரது இலக்கிய விமர்சனக் கருத்துக்களை இலக்கிய ஆர்வலர்கள் வரவேற்பதுண்டு.

சிவகுமாரனைப் பள்ளிப் பருவத்திலிருந்து நான் அறிவேன். இலக்கியத்தின் மேற்கொண்ட பற்றினால் அயராதுழைத்து முன்னேறிய தமிழ் அறிஞர் இவர். இவரது நூல் இவருக்கே உரித்தான் விமர்சனத்துறையைச் சேர்ந்ததல்லவெனினும், விமர்சகன் எழுதும் சிறுகதை நூல் என்றவகையில், எல்லோராலும் கவனிக்கப்படும் ஒரு முயற்சி என்பதனால், இம்முன்னுரை எழுதுவதில் பெரு மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

சிவகுமாரன் இன்னும் பல நூல்களை ஆக்கித்தந்து தமிழ் வளரவும், பொலிவுறவும் உதவ வேண்டும்.

இ. சிவகுருநாதன்

14, ராமகிருஷ்ண அவென்யூ,

கொழும்பு - 6,

20.12.1982

நூலாசிரியர்பற்றி...

கைலாயர் செல்வநயினார் சிவகுமாரன் எனுமிவர் ஈஸ்வரபுத்ரா, ரேவதி, சிவா ஆகிய புனை பெயர்களில்

1. Tamil Writing in Sri - Lanka (1974)
2. சிவகுமாரன் கதைகள் (1982)
3. ஈழத்துத் தமிழ் புனைகதை சில விமர்சனக் குறிப்புகள் 1956-1981 (அச்சில் - 1983)

எனும் நூல்களை ஆக்கியும், சிறுகதை, கவிதை என்பவற்றில் கணிசமான அளவும், திரைப்படம், நாடகம், நாட்டியம், இசை, சிறுகதை, நாவல், கவிதை, உரைநடை, தத்துவம் எனும் துறைகளில் பல திறனாய்வும் செய்துள்ளார்.

இத்துறைகளிலும் திறனாய்வு, சர்வதேச அரசியல் விவகாரங்கள், சமயம், ஒலிபரப்பு, பண்பாடு, தொலைக் காட்சி, மொழிபெயர்ப்பு, வரலாறு, சமூகவியல், பத்திரிகைத் துறை எனும் துறைகளிலும் ஈடுபட்டு பல பங்களிப்புகளைச் செய்துள்ளார்.

இவரது எழுத்தாக்கங்கள் தினகரன், வீரகேசரி ஈழ நாடு, சிந்தாமணி, தினகரன் வார மஞ்சரி, வீரகேசரி வார வெளியீடு, ஈழ நாடு வார மலர், சுதந்திரன், கதம்பம், தமிழின்பம், ஈழச்சுடர், மரகதம், பூரணி, அஞ்சலி, வளர்மதி, தமிழமுது, குமரன், மலர், இனிமை, அக்கினி, வானொலி மஞ்சரி, கிருதயுகம், அலை, தமிழ்மொழி, சமூகத் தொண்டன், சமர், மல்லிகை, பொருளியல் நோக்கு போன்ற ஈழத்துத் தமிழ் ஏடுகளிலும் சரஸ்வதி, எழுத்து, தமிழ் சினிமா, தீபம்,

வைகை, படிகள், போன்ற தமிழ் நாட்டு ஏடுகளிலும், Daily News, Observer, Evening Observer, Daily Mirror, Sunday Times, Sun Weekend, The Island, Honey, Independant, Lanka Guardian, Economic Review, Community, New Ceylon Writing போன்ற ஆங்கில ஏடுகளிலும் 'மாவத்த' என்ற சிங்கள ஏட்டிலும் பிரசுரமாகியுள்ளன.

அமெரிக்கப் பிரசுர ஆலயம் ஒன்று அண்மையில் வெளியிடவிருக்கும் Twentieth Century World Literature என்ற ஆங்கிலக் கலைக் களஞ்சியத்தில் உடனிகழ்கால ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் பற்றிய குறிப்பும் வெளியாகவிருக்கின்றது. வானொலியிலே, தமிழ்ச் சேவையிலும் ஆங்கிலச் சேவையிலும் கலைக்கோலத்திலே திரைப்படம், நாடகம், நூல், நாட்டியம் போன்றவைபற்றிய மதிப்புரைகள், இலக்கியம் சம்பந்தமான பேச்சுக்கள், செய்திகள், கலந்துரையாடல்கள், பேட்டிகள் போன்றவற்றை அளித்துள்ளார்.

சிலோன் சேம்பர் ஆஃப் இண்டஸ்ட்ரீஸ் நிறுவனத்தில் ஆங்கிலப் பருவ ஏட்டின் ஆசிரியர் குழு உறுப்பினர் (1960), உள்ளூராட்சி சேவை அதிகார சபை அலுவலகத்திலே தமிழ்மொழி பெயர்ப்பாளர், இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்திலும், ரூபவாஹினியிலும் செய்திப் பொறுப்பாளராகவும் சேவை செய்தவர், அமெரிக்கத் தூதரகத்தில் முன்பு தகவற் பிரிவில் ஆங்கிலப் பகுதிப் பொறுப்பாளராக கடமையாற்றி தற்போது நூல் நிலையக் காலசாரத்துறை நிகழ்ச்சியமைப்பாளராகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கின்றார்.

பத்திரிகைத் துறை, செய்தி ஒலிப்பரப்புத் துறை ஆக்க இலக்கியத் துறை, ஆங்கிலப் பேச்சுவன்மை, திரைப்பட

நாடகப் பிரதி எழுதும் வன்மை என்பவற்றில் சான்றிதழ்களும் பெற்றுள்ளார். பேராசனப் பல்கலைக் கழகக் கலைமணி (B.A.) ஆங்கில இலக்கியம், தமிழ் இலக்கியம், மேலைப் பண்டைய பண்பாடு என்பவற்றில் வல்லுனர்.

இவர் மட்டக்களப்பில் 01.10.1936இல் பிறந்தவர். புஷ்பலோஜனி எனும் பட்டதாரி ஆசிரியையை வாழ்க்கைத் துணையாகக்கொண்டு, ரகுராம (1967) அனந்தராம் (1970) எனும் மக்கட் செல்வர்களைப் பெற்று மகிழ்வான, நிறைவான இல்லறம் நடத்திவருகின்றார்.

கீந்நூல் ஆசிரியர் எழுதியுள்ள நூல்கள்

1. சிவகுமாரன் கதைகள்.....	1982
2. கலை, இலக்கியத் திறனாய்வு	1989
3. கைலாசபதியும் நானும்	1990
4. ஈழத்துச் சிறுகதைத் தொகுப்புகள் : திறனாய்வு	1998
5. திறனாய்வுப் பார்வைகள்	1996
6. ஈழத்து இலக்கியம் : நூல்களின் அறிமுகம்	1996
7. அண்மைக்கால ஈழத்துச் சிறுகதைத் தொகுப்புகள்	1998
8. மூன்று நூற்றாண்டுகளின் முன்னோடிச் சிந்தனைகள்	1999
9. ஈழத்துத் தமிழ் நூல்களில் சில : திறனாய்வுக் குறிப்புகள்	1999
10. இருமை	1998
11. ஈழத்துச் சிறுகதைகளும் ஆசிரியர்களும் - ஒரு பன்முகப் பார்வை 1962 - 1979 பாகம் - 1	2008
12. ஈழத்துச் சிறுகதைகளும் ஆசிரியர்களும் ஒரு பன்முகப் பார்வை 1980 - 1998 பாகம் - 2	2008
13. திறனாய்வு என்றால் என்ன?	2004
14. இந்தியா - இலங்கை இலக்கியம் ஒரு கண்ணோட்டம்	2005
15. காலக் கண்ணாடியில் ஒரு கலை இலக்கியப் பார்வை	2010
16. பண்டையக் கிரேக்க முதன்மையானவர்கள்	2009
17. சினிமா - ஓர் அறிமுகம் அசையும் படிமங்கள்	2201

18. சொன்னாற்போல - 1	2008
19. சொன்னாற்போல - 2	2005
20. பிற மொழிச் சிறுகதைகள் சில	2007
21. ஒரு திறனாய்வாளரின் இலக்கியப் பார்வை	2008
22. ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் - ஒரு விரிவான பார்வை	2009
23. ஏடுகளில் திறனாய்வு/மதிப்பீடுகள் சில	2011
24. சுவையான இலக்கியத் திறனாய்வுகள்	2011
25. பல நாடுகளில் வசிக்கும் வாசகர்களுக்குப் பயனுள்ள குறிப்புகள்	2013
26. கலை இலக்கியப் பார்வைகள்	2013
27. திறனாய்வு	2013
28. ஒரு விமர்சகரின் இலக்கியப் பார்வை	2013
29. முக்கிய சினிமாக்கள் பற்றிய சுவையான கண்ணோட்டம்	2014
30. நவீன திறனாய்வுக் கோட்பாடுகள் ஓர் அறிமுகம்	2014
31. அருமையான ஆளுமைகளும் சுவையான மதிப்பீடுகளும்	2015
32. திரைப்படவிழாக்களின் படங்களும் அவை தொடர்பான சுவையான செய்திகளும்	2017
33. K S SIVAKUMARAN on FIMLS SEEN	2017
34. Lankan Tamil Culture	2018
35. ஈழத்து உளவியல் சிறுகதைகள்	2018
36. Sri Lankan Tamil Literature and Culture Part 1 (in print)	2018
37. Aspects of Culture in Sri Lanka Part 2 (in print)	2018

பொருளடக்கம்

1. உறைவிடம் மேலிடம்	- 01
2. தாழ்வு மனப்பான்மை	- 09
3. இனம் இனத்துடன்...	- 25
4. அவர்கள் உலகம்.	- 36
5. பகட்டு.	- 46
6. இழை	- 55
7. குறிஞ்சிக் காதல்	- 63

1. உறைவிடம் மேலிடம்

ஆழ்க உள்ளம் சலன மிலாது!
அகண்ட வெளிகள் அன்பினையே!
தூழ்க! துயர்கள் தொலைந்திடுக!
தொலையா இன்பம் விளைந்திடுக!

- பாரதியார்

நான்கு மணிக்குத்தான் அவனை வரச்சொல்லி யிருந்தேன். இன்னும் இரண்டு நிமிடங்கள் இருக்கின்.....

கதவில் நகத்தால் சுரண்டுவது போன்ற சின்ன ஒலி "come in... திறந்துதான் இருக்கின்றது"

"Good Evening Madam... I mean Doctor"

"Good Evening வாருங்கோ... அந்தக் கதிரையில் இருங்கோ Make yourself comfortable ஒரு நிமிடம் வந்து விடுகிறேன்.

அவனை அறையில் தனியே விட்டு விட்டு, இடைக்கதவினூடாகப் பரிசோதனை அறைக்குள் நுழைந்தேன்.... படுக்கையைச் சரியாக ஒழுங்குபடுத்திவிட்டு, பச்சை நிற மின்விளக்குகளையும் பொருத்திவிட்டேன். நூதானமான அழகுப் பொருட்களைப் பகட்டுனத் தெரியும்படி ஒழுங்காக வைத்துவிட்டு அலுவலக அறைக்குள் நுழைந்தேன். கூடியது ஐந்து நிமிடங்கள் எடுத்திருக்கலாம்.

முழுநிர்வாண மங்கையரின் சிலை, நிகர்த்த உடலமைப்பைக் கலைப்பாங்காகக் காட்டும் படங்கள் கொண்ட ஒரு உயர்தர மேற்கத்திய மொழி வெளியீடு நான் வைத்திருந்த இடத்திலேயே இருந்தது. அதை அவன் தொடவில்லை. வெறுமனே வெள்ளைச் சுவரை அர்த்தமில்லாமற் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“ஹூக்...கும்..... க்கும்.”

நாற்காலியினின்றும் எழுந்து நின்றான்.

“வாருங்கோ, உள்ளே போவோம்.”

கதவைத் திறந்து அவனை முன்னே போகவிட்டுப் பின்னால் அடி வைத்து மெல்ல நடந்தேன். கதவு சாத்தப்பட்டது.

‘அக்கட்டிலில் சாவகாசமாகப் படுத்துக்கொண்டு பேசுங்களே.’

சற்றுத் தயங்கினான். என் கண்களைப் பார்க்க அவனுக்குக் கூச்சம். என் தோள்களில் அவன் பார்வை பதிந்திருந்தது.

“பரவாயில்லை” ‘You are a patient after all’ “O.K. as you please”

கொழும்பில் எத்தனையோ Psychiatrists இருக்கும்பொழுது, நீங்கள் என்னிடம் கலந்தாலேசிக்க வந்ததற்கு விசேஷ காரணங்கள் ஏதும் உண்டா?”

“ஹும்..., மூன்று காரணங்கள் உண்டென்று நினைக்கிறேன். ஒன்று: உள்நோய் வைத்தியர் என்று நீங்களே உங்களை அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டது. எப்படி ஒரு Psychiatrist இடம் போய் தொடர்புகொள்வது என்று தயங்கிக்

கொண்டிருந்தேன். நீங்கள் முதலில் என்னிடம் தொடர்பு கொண்டீர்கள். சந்தோஷம், இரண்டாவது காரணமாகச் சொல்வதென்றால், நீங்கள் தமிழினத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். மூன்றாவது காரணம் நீங்கள்,, ஒரு பெண்”.

“Really? How intersting? நான் தமிழ்ச்சியாக இருப்பதினால், அப்படி என்ன விசேஷமோ?”

“ஏனில்லை? எனக்கோ தமிழ் ஒன்றைத் தவிர மற்றைய மொழிகளில் பாண்டித்தியம் கிடையாது. ஏதோ சகவாச உறவினால் ஓரளவுக்கு broken English பேச முடியும். ஆனால், எனது உள்ளக்கிடக்கையை வெளிப்படுத்துமளவிற்கு எனது ஆங்கில அறிவு பற்றாக்குறையாய்... மற்றைய மன வைத்தியர்கள் எல்லோருமே பிறமொழி பேசுவார்கள். நீங்கள் ஒருவர்தான், தமிழிலும் பேசக்கூடியவர்”.

“அது சரி, நான் பெண்ணாய் இருப்பதில் உங்களுக்கு என்ன.....

விஷமப் புன்னகை அவன் இதழ்க்கடையில் பூத்தது. என் கண்களை அவன் உற்று நோக்கினான். நோக்கினானா? என் கண்களைத் துளைத்துச் சென்றது, அவன் விழிக் கூர்மை? நானும் பதிலுக்கு அவன் நெற்றி மத்தியைக் குறிநோக்கினேன். வினாடிகள் ஊர்ந்தன.

“உங்களைப்போன்ற ஒரு பெண்ணின் உற வாடல் அவசியம் எனக்கு வேண்டியிருப்பதால்....” அவன் ஒவ்வொரு வார்த்தையையும், மெதுவாக முழுமையாக உச்சரித்தான்.

நாங்கள் இருப்பதே உதவி புரியத்தானே? நீங்கள் தயங்காமல், எதனைப்பற்றியும் என்னிடம் பேசலாம். கூச்சப் படாதீர்கள் எவ்வளவு மணிநேரம் என்றாலும் பேசிக் கொண்

டிருப்போம்.... உங்களுக்குக் கொஞ்சம் Chocolate Cream தரட்டுமா?”

“சிரமம் எதற்கு?”

“இதில் சிரமமொன்றுமில்லை. Have some. Do you smoke?”

“சில வேளைகளில் புகை பிடிப்பதுண்டு.”

சிகரெட் டப்பாவை அவனிடம் நீட்டினேன். விரல்கள் நடுங்க அவன் சிகரெட் ஒன்றை எடுத்துக்கொண்டான். ஆனால் அதனை உதட்டில் வைத்துக்கொண்ட விதமோ, நாகுக்காக, நயமாக இருந்தது. சிகரெட் லைட்டரைப் பொருத்தி, அவன் சிகரெட் அருகே கொண்டு சென்றேன். அவன் என் கைகளை இறுகப் பற்றிக்கொண்டு சிகரட்டை பற்றவைத்தான்.

எனது வலதுகர உள்ளங்கையில் மெத்தென்ற ஒத்தடம். அவ்விரல்களைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டேன். “கலகல” என்று அவன் சிரிப்பொலி. அதே தொனி எனது நாதம். அவன் முகச் சரும இழைகள் பிச்சமுர்த்தி என்ற தமிழ்ச் சிறுகதையாசிரியர் கூறியது போல் நெட்டிப்பூ தண்ணீரில் விரிவதுபோன்று பிரிந்தன, விரிந்தன. மங்கலான ஒளி அவன் முகத்தில் வீசியது. குமைந்த வதனத்தில் குமிண் சிரிப்பு மொட்டவிழ்த்தது.

“சரி மிஸ்டர் உங்க பெயர் என்னவென்று கூறினீர்கள்...?”

“மார்க்கண்டு எனது பெயர். இருபத்திரெண்டு வயது. தமிழ்முலம் பேறாதனிடாவில் கலவி பயின்ற கலைமாணி. வேலையில்லை அலைந்து திரிகிறேன். மனமும் சரியில்லை.”

‘தேவலையே. I like your precision in speech நன்று, நீங்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் எவடம்?’

“சரவெட்டி.”

“Oh! I see, நீங்கள் எங்கு தங்கியிருக்கிறீர்கள்?”

“ஒரு நண்பனுடன் கொட்டாஞ்சேனையில் தங்கியிருக்கிறேன். ஒண்டிக்கட்டை. பெற்றோரில்லை. உற்றார் ஒருவர் என்னை ஆதரித்துப் படிப்பித்துவிட்டார். அவரும் சென்ற மாதம் இறந்துவிட்டார் ஏனைய உற்றார் உறவினர் என்னை அண்டுவதில்லை. நான் ஒரு “விஸரன்” என்பது அவர்கள் எண்ணம்.”

ஏதோ சிந்தனையில் ஆழந்துவிட்டான். அவன் இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் வேற்றுலகில் சஞ்சரிக்கத் தொடங்கி விடுவான் என்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. அவன் துயில் கொண்டாவிட்டான்... அரைத் தூக்க நிலை.

அவன் ஏதோ உள்ளக் குமுறல்களை உருவம் பெறாத வாக்கியங்களில் கொட்டிக்கொண்டிருக்கிறான்.

“டேப் ரிக்கார்டர்” அவன் கூறுவதெல்லாவற்றையும் பதிவு செய்கிறது.

பக்கத்திலிருந்த பத்திரிகை ஒன்றை எடுத்துப் புரட்டினேன். அவன் பிதற்றுவதை இடையில் நிறுத்தினான்.

“Come on மார்க்கண்டு. பேந்து என்ன நடத்தது.”

அவன் பதில் கூறிக்கொண்டேயிருக்கிறான். அவன் என்ன கூறுகிறான் என்பதை எல்லாம் தொழில் முறையை உத்தேசித்து வாசகர்களுக்கு இங்கு நான் கூறப்போவதில்லை. அவன் கூறுபவை அவன் செயல்களுக்குக் காரணங்

காட்டுபவையாய் இருந்தபோதிலும் நான் இங்கு விவரிக்கும் கதா சம்பவங்களுடன் நேரடித் தொடர்பு கொண்டில்லா திருப்பதால், அவற்றை இங்கு நான் எடுத்துரைக்காது விடுகிறேன்.

★ ★ ★

அவனை அங்ங்குதான் முதலிற் கண்டேன்.

அவன் கலகலப்பாகத்தான் கூடியிருந்தவர்களிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தான். அவனைச் சுற்றியிருந்தவர்கள் அவன் பேசுவதை உற்சாகமாகக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கின்றனர். அவனைத் தங்கள் நாயகமாக வைத்தே அவனுடன் உறவாடு கின்றனர், உரையாடுகின்றனர்.

“பெண்களிடத்தில் கூச்சம் என்பதிலும், பார்க்கப் பெண்களுடன் பேசினாற் பிறர் என்ன நினைப்பார்களோ என்ற மனவிகாரத்தில் காலங்கழித்து வந்திருக்கிறீர்கள்.

“தாய்மையின் அன்பையோ, உடன் பிறந்தவரின் சகோதரப் பரிவையோ, நீங்கள் பெற்றிருக்க வாய்ப்பிருக்க வில்லை. உங்களுக்கு...”

“இந்த வலிந்த செயற்கைக் கட்டுப்பாடு, உங்கள் மனத்தையும், உடலையும் வெகுவாய் பாதித்திருக்கிறது. உங்களிடமுள்ள இருமைத்தனங்களை வெகு சாதுரியமாக, வெளிக்காட்டாமல் நடித்துவந்திருக்கிறீர்கள்.”

“இப்பொழுது சிறிது நேரத்திற்கு முந்தி, என்னிடம் சடுதியாக நடந்து கொண்டீர்கள் அல்லவா? அது தங்களிடம் ஒரு மாற்றத்தை உண்டு பண்ணப்போகிறது. நீங்கள் இனி வெகு இயல்பாகவே இருக்கப்போகிறீர்கள். நேற்று நீங்கள் மனதைப் பறிகொடுத்த, ஆனால் அவளைப் பொருட்படுத்தவில்லை என்று உங்களது நடிப்

பிற்குப பாத்திரமான அந்தக் குமரியை உங்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தபோகிறேன்... come on, cheer up"

நீண்டதோர் விரிவுரை முடிந்தது. "Thankyou Madam வாழ்க்கை இன்பமயமாகவும் இருக்கலாம் என்று, இப்பொழுதுதான் என்னால் உணரமுடிகிறது...."

"That's the spirit. You are not at all abnormal. தங்களது குழப்ப நிலையைத் தெளிவுபடுத்த வேண்டி தங்களால் தொடப்பட்டு விட்டேன். அதில் பாதகம் இல்லை. இருவரது Motives உம், நிதானமாகவே இருந்திருக்கின்றன...

“அகத் தூய்மை நெறிபிறழாதிருக்கையில்; பூதவுடல் accidentally யாக மேனியை உராய்ந்து விட்டதனால் களங்கம் ஒன்றுமில்லை. சில நிகழ்ச்சிகள் நடக்கப் போகின்றன என்று உள்ளுணர்வில் தொனித்தாலும், அந்நிகழ்ச்சிகள் பிரத்தியட்சமாக நடந்தாலும், பிரக்ஞையறிவில் அவை நடப்பவையாகவே தெரிவதில்லை. அது ஒரு பெரிய மறை ஞானம், அந்நிலையை விளக்குவதே ஒரு பெரிய சாதனை.

“நீங்கள் ஒரு நோயாளி. நான் ஒரு வைத்தியர். நீங்கள் என்னைத் தொட்டு விட்டதனால் நான் கற்பிழந்தவளாகேன். நீங்கள் ஒன்றுக்கும் கவலைப்படாதீர்கள். நவீன சமுதாய அமைப்பில், சிற்சில சந்தர்ப்பங்களில் பாரம்பரியப் பிரமாணங்கள் தளருவது உண்டு... The best thing is to be natural without any inhibition.... ஆனால் கால, இட, சந்தர்ப்பம், சமூக அமைப்பு இவைகளுக்கிணங்கிய விதத்தில் நடந்து கொள்ளவேண்டும். அதுதான் பிரதானம்.”

மணி ஏழு அடித்தோய்ந்தது. அப்பொழுது என் கணவர் அறைக்குள் நுழைந்தார். ஆடவர் இருவரையும் ஒருவருக் கொருவர் அறிமுகப்படுத்தினேன்.

“அப்போ பின் நான் போய்விட்டு வருகிறேன். உங்களுடைய fees.”

"Fees." தருவதற்கு உங்களிடம் நோய் இல்லையே!?"

"Oh. Thank you."

"Not at all. Good Bye."

"Good Bye."

(ஈழச்சுடர் - 1965)

மதிப்புரைகள்:

கே.எஸ். சிவகுமாரன் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய இலங்கை தமிழ் எழுத்து - என்ற நூல் பற்றித் தமிழில் தெரிவிக்கப்பட்ட விமர்சனக் கருத்துகளின் சுருக்கத் தொகுப்பு:-

1. ஆ. மகாதேவன், விஞ்ஞானப் பட்டதாரி ஆசிரியர். பாடவிதான அபிவிருத்தி நிலையம், கல்வி அமைச்சு, கொழும்பு:

உங்கள் நூலைப் படித்து முடித்தேன். சமகாலத் தமிழ் இலக்கிய முயற்சிகள் பற்றி, எமது நாட்டில் ஏனைய மொழி இலக்கியவாதிகளுக்குத் தெரியப்படுத்துகின்ற முதல் நூலைத் தந்த உங்கள் பணி போற்றுதற்குரியது. அழகிய - எளிய - கவர்ச்சியான நடையில் - இத்துறையில் - இவ்வாறான ஒரு நூலை எழுத உங்கள் ஒருவராற்றான் முடியும். தமிழ் எழுத்துலகம் தங்களுக்குக் கடமைப்பட்டுள்ளது. மிகக் கடினமான இத்தகையை ஒரு நூலாக்க முயற்சியை, பிறரால் செய்ய முடியாத இக்காரியத்தை, நீங்கள் நிறைவேற்றி யுள்ளதை நினைத்து நிறைவெய்துகிறோம்.

2. தாழ்வு மனப்பான்மை

பாங்கினிற் கையிரண்டுந் தீண்டியறிந்தேன்
 பட்டுடைவீசு கமழ் தன்னிலறிந்தேன்
 ஓங்கிவருமுவகை யூற்றிலறிந்தேன்
 ஓட்டுமிரண்டுளத்தின் தட்டிலறிந்தேன்
 வாங்கிவிடடி கையையேடி கண்ணம்மா!
 மாயமெவரிடத்தில்? என்று மொழிந்தேன்.

– பாரதியார்

ஜமுனா

என்னைக் கண்டாலே அவருக்குப் பிடிக்காது.
 அத்தானாம் அத்தான்!

காரணமில்லாமல் என்மேல் அவருக்கு வெறுப்பு.
 கண்டாலும் காணாதமாதிரிப் போய்விடுவார். பேசினாலும்
 வேண்டாவெறுப்பாக உதிரி வசனங்களை உதிர்த்துவிட்டு
 முகத்தைக் கடுமையாக வைத்துக்கொள்வார். எனக்குச் சினம்
 சினமாக வரும்.

என்னசெய்வது! கடுமையாக நானும் அவரைப்
 போல் பேசிவிட்டேனானால்... அவர் முரட்டுத்தனமாய்
 நடந்துகொண்டு... பின் அசம்பாவிதமான சம்பவங்கள்.... சே!
 சே! அப்படி ஒன்றும் கெட்டவர் அல்ல அவர்.

இவருக்கொரு பாடம் படிப்பிக்க வேண்டும்.

நான்தான் வலிய வலியப்போய் இவரிடம் சிறுமைப் படுத்திக் கொள்கிறேனாக்கும் ஓ... ஆமாம்! நாமும் இவரைப் போல் அலட்சியமாயிருந்தால், மிஞ்சினால்... கொஞ்சாமலா போய்விடுவார்?

இத்தனைக்கும்-

சின்ன வயது முதல் நாங்கள் கூடிவிளையாடினவர்கள் தான். சின்னச்சோறு கறி முதல் புருஷன் - பெண்டாட்டி விளையாட்டு வரை “மியூஸிக்கல் சேர்” முதல், ‘கௌபாய்’ விளையாட்டு வரை எல்லாம் நாங்கள் எத்தனையோ விளையாட்டுகளை விளையாடியிருக்கிறோம்! ஊடலும், கூடலும் எத்தனையோ தரம், எத்தனையோ தரம் ‘டு’ விட்டாலும், பேசாமல் இருக்க முடிவதில்லை.

ஊம்! அதெல்லாம் எம் இளம்பிராயத்தில்! இடையில் எத்தனையோ வருடங்கள் நானும், அவரும் சந்திக்க வாய்ப்பிருக்கவில்லை என்பது உண்மையே; ஆனாலும், உறவு மறந்து விடுமா? அந்தப் பழைய நாட்களின் இன்ப அனுபவங்கள் நினைவிற்கு வராமலா போகும்? என்னதான் இருந்தாலும், பழமையை முற்றாக மறக்க முடியுமா?

ஒருவேளை,

சூழ்நிலையினாலும் தொடர்பின்மையாலும் பழமையை முற்றாகவே மறக்க முடியுமா?

இந்த ஐப்பசிக்கு, எனக்குப் பதினெட்டு வயது தொடங்கு கிறது:

அத்தான் சிறு வயதிலேயே கொழும்புக்குப் படிக்கச் சென்றார். நான் பிறந்த மண்ணிலேயே படித்து வந்தேன், இப்போது எம்.எஸ்.ஸி.பாஸ் பண்ணிவிட்டு, நான் படித்த கல்லூரியிலேயே உபாத்தியாயினியாய் இருக்கிறேன்.

அத்தான் இப்போது டாக்டருக்குப் படிக்கிறார். கொழும்புச் சீவியமாய்ப் போய்விட்டது அவர் வாழ்வு. வருடத்தில் ஒருமுறையாவது யாழ்ப்பாணம் வந்துதான் போவார். ஆனால் வைத்தியக் கல்லூரியில் சேர்ந்தபின், அவர் யாழ்ப்பாணம் வருவதேயில்லை. மாமாவும், மாமியும் தான் அவரைப் போய்ப் பார்த்துவிட்டு வருவார்கள்.

நேற்று-

பல நாட்களின் பின்-

யாழ்ப்பாணம் வந்திருக்கிறார்.

அதுவும் மூன்றுமாத விடுதலையானபடியால்தானாம் இங்கு வந்திருக்கிறார். இல்லாவிட்டால் கொழும்பு துரை இங்கு ஏன் வரப்போகிறார்?

இவரை எண்ணியெண்ணி நான் வாடாவிட்டாலும் அவரைப் பார்க்கவேண்டும், பேசவேண்டும், சரளமாகப் பழகவேண்டும் என்று எனக்கோர் ஆவல். சாம்பல் படர்ந்த தணல் போன்று கனன்று கொண்டிருந்தது உண்மைதான். அதுவும் நேற்று அவர்கள் வீட்டிற்கு - அத்தான் வந்தார். அவர் வீட்டிற்கு - நானும் அம்மாவும் போய்ப் பார்த்தபின் - என் மனம் ஒரு நிலையிலில்லை.

அவர் தனதறையில் ஏதோ படித்துக்கொண்டிருந்தார். வெளியில் வரவேயில்லை. பின் மாமிதான், அவரைக் கூப்பிட்டு எங்கள் வருகையை அவருக்குத் தெரிவித்தார். அதன் பின்... அந்த துரை வந்து... எங்களருகே நின்று கொண்டிருந்தார்.

“எப்படித் தம்பி சுகமாயிருக்கிறீயளோ?” என்று என் அம்மா அவரிடம் கேட்டாள்.

“ஆம். இருக்கிறோம்”.

பேச்சுத் தொடரவில்லை. அதற்கிடையில் அவரைத் தேடி ஒருவன் வந்திருந்தான். அவர் என்னிடமிருந்து விடைபெற்றுக் கொண்டார், ஒன்றும் கூறாமலே.

அவருக்கு-

கொழும்பில் எத்தனை எத்தனை சிநேகிதிகளோ? வண்ண வண்ண உடைதரித்து, சிங்காரமாக அலங்கரித்து “நாகரிகமாக”ப் பழகும் பெண்மணிகள் எத்தனை பேரோ?

கேவலம்!

பட்டிக்காட்டுப் பெண் நான் எங்கே? அத்தானின் மேல்நாட்டு மோகத்துக்கேற்ற விதத்தில், அவரை வளையவரும் அந்த நாரி மணிகள் எங்கே?

சீ! சீ!! இப்படியெல்லாம் நான் எண்ணக்கூடாது! பாவம் அப்பா!... அவர் ஒருவேளை... தானும் தன்பாடும் என்று படிப்பில் கவனம் செலுத்துபவரோ. படிப்பில் சூர்ப்புலிதான்! அல்லாவிட்டால் டாக்டராவது கலபமா என்ன?

ஆனால்... இவர் என்னை ஏறெடுத்தும் பார்க்கவில்லையே... ஆணவம்... பணத்திமிர்.. வித்துவக் காய்ச்சல்... ஆனால்... பெண் என்றால் பேயும் இரங்கும் என்பார்களே. என் அழகைக் கூடவா அவரால் இரசிக்க முடியவில்லை?

மாமாவும், மாமியும் நல்லூரிலும், எங்கள் குடும்பம் கந்தரோடையிலும் இருந்தபோதிலும் இரு குடும்பங்களுக்கு மிடையில், பரஸ்பர போக்குவரத்தும், நல்லுறவும் இருக்கத்தான் செய்தன.

அம்மாவின் வேண்டுகோள்படி, அவர்கள் எல்லோருக்கும் எங்கள் வீட்டில் இன்று விருந்து. ‘அதாவது மாமா, மாமி, அத்தான் மூவருக்கும். எங்கள் வீட்டிலும் மூன்றுபேர்தான்!

காலையில் அவர்கள் வந்ததும், நான்தான் போய் வரவேற்றேன். அம்மா குசினியில் வேலையாயிருந்தாள். அப்பா தோட்டத்தில், கத்தரிச் செடிகளை நட்டுக்கொண்டிருந்தார்.

“வாருங்கோ... மாமா! வாங்கோ மாமி!” என்று அவர்களை வரவேற்றுவீட்டு,

“அம்மா, அம்மா! அத்தான் அவை வந்திருக்கினம்” என்று கூவிக்கொண்டே, நான் உள்ளே ஓடினேன்.

அம்மாவும், அப்பாவும் போய் அவர்களுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். நான் காஃபியைக் கலந்துகொண்டு போய் முதலில் அத்தானிடம் நீட்டினேன். அவர் எழுந்து நின்று, ‘டிரே’யிலிருந்து கோப்பையை வாங்கிக்கொண்டு ‘தேங்கஸ்’ என்றார்.

இது என்ன மோடியோ! இப்படியும் மரியாதையா?

நான் அவரைப் பார்த்து முறுவலித்தேன். அதைக் கவனிக்காதது போல்... இல்லை கண்டும் பொருட்படுத்தாது - கதிரையிலிருந்து கொண்டார். அவர் என்னை உதாசீனப்படுத்துவதை, நான் அறிந்து கொண்டேன் என்பதைப் புரிந்தது போலக் காட்டியது, அவர் முகம்.

ஹும்! இவர் ஏன் என்னை வெறுக்கவேண்டும்? என்மேல் கோபங்கொள்வதற்கு நான் என்ன குற்றம் செய்தேன்? சரி! சரி! இவர்மேல் எனக்கொரு சபலம் ஏன் வரவேண்டும், பார்ப்பதற்கு அவர் ஒன்றும் அப்படி சுந்தரபுருஷரல்லவே?

ஆனால்...

ஆஜானுபாகுவான தோற்றம் கம்பீரமான பார்வை பரந்த நெற்றி, நீண்ட நாசி, சதுர முகம் மிடுக்கான நடை அலட்சிய மனப்பான்மை, சுருக்கமான பேச்சு. அடேயப்பா,

இப்படிப் பேசாமடந்தையாக இருக்க, அத்தான் எங்கு கற்றுக் கொண்டார்? இந்தக் குறுகிய இடைக்காலத்தில், இவ்வளவு மாற்றமா?

ஆனால்- அத்தான் என்னை அலட்சியம் செய்ய நியாயமேயில்லை இவருக்கு என்னிடம் கூச்சமா? அல்லது என்னை வெறுக்கிறாரா? பெரியவர்கள் மனம்விட்டுப் பத்தும், பலதும் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்

இவரும் கூடவே இருந்தார். அவர்களுடன் மெழுகுப் பொம்மைபோலே! உறவுக்காரர் வீட்டில் பிறத்தியார்போல் பழகும் இவரை என்னென்பது? வெறும் ஆணவக்காரர்! உள்ளே வந்து என்னிடம் பேசினால் என்னவாம்?

கேவலம்?-

வருங்கால டாக்டர் வெறும் எம்.எஸ்.சி. பெண்ணை விரும்புவாரா என்ன? ஆனால் அதற்கு ஈடுகொடுக்கத்தான் அழகும், பணமும் இருக்கின்றனவே?

ஒருவேளை நான் ஆங்கிலம் பேசமாட்டேன், நாலுபேருடன் பழகமாட்டேன் என்று நினைக்கிறாரோ?

என் உள்ளக்கிடக்கையைக் கண்களினால் எத்தனைமுறை தெரிவிக்க முயன்றிருக்கிறேன். கண்ணோடு கண்ணோக்கினால் தானே?

தமிழ்ப் பண்பாட்டுடன் நாலுபேரோடு பழக எனக்குத் தெரியாதா என்ன? தொல்காப்பியருடைய பெண்ணின் இலக்கணத்தில் அத்தானுக்கு நம்பிக்கையில்லையோ? அவர் தமிழன் என்பதை மறந்துவிட்டாரோ?

புதிர்தான்.

இவர் ஏன் என்னை வெறுக்கவேண்டும்?

போயும்போயும் இவர் மேல் ஏன், நான் நாட்டம் கொள்ள வேண்டும்?

வெறுப்பின் எல்லைதான் அன்பின் உதயமோ? நான் அவரை வெறுக்க வெறுக்க, அவர் என்னை வெறுக்க வெறுக்க, வற்றாத ஜீவநதிபோல் அன்பு பரிணமித்தாற்றெடுக்கிறது.

ஏன் இது? அவரிடம் எனக்கொரு கவர்ச்சி! பழைய அனுபவங்களின் பசுமை நினைவோ?

ஹும்! நான் என்றொரு பொருளிருப்பதாக அவர் காட்டிக் கொள்ளவில்லையே, இது எத்தகைய கொடுஞ் செயல்?

எனக்கு அவர்கள் முன்னிலையில் போயிருந்து பேச வெட்கமாய் இருந்தது. என் அறைக்குள்ளேயே இருந்து விட்டேன்.

கணேஷ்:

நேரங்கழிந்தது!

எவ்வளவு நேரந்தான் அறைக்குள் அடைந்துகிடப்பாள் ஜமுனா! வெளியே வந்தாள்.

தென்றலில் அசைத்தாடும் பைங்கொடிபோல், மெல்ல மெல்ல நடந்து வந்தாள்.

ஆஹா! அவள் அங்க அசைவுகளில் எத்துணை மென்மை. எத்துணை நளிணம்? தோற்றத்திற்கேற்ற உயரம். பிறை நுதலில் செந்தூரப் பொட்டு. வாரியிழுத்தகேசம் காதோரங்களில் சுருண்டு சுருண்டிருந்தது.

இரட்டைப்பின்னல் 'ரிப்பன்' முடிச்சு, சிறிய கண்கள் செந்தாழை உதடுகள் செக்கச்சிவந்த முகம். புன்னகை

மலரும் அந்த வதனத்தில், ஒரு சாந்தி, தெய்வீக ஒளி மெல்லிய பூங்கரம் காந்தள் விரல்கள கைத்தறி உடை.

அவள் என் மைத்துனி!

எனக்கு மணப்பெண்ணாகவும்மாறலாம்! தடைகள் எதுவும் இல்லை.

ஜமுனாவுடன் தனிமையில் பேச எனக்குப் பல சந்தர்ப்பங்கள் வாய்த்தன. ஆனால் அவற்றை நான் தவிர்த்து விட்டேன்.

“ஜமுனா! இங்கவாம்மா, இப்படியிரு” என்று, தன்பக்கத்தில் உள்ள நாற்காலியை காட்டி அழைத்தார் என்பதாயார். அவள் கூனிக்குறுகி, நெளிந்து வளைந்துகொண்டு நாற்காலியில் அமர்ந்தாள்.

என்னையறியாமலே அவளை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன் அப்பப்பா! கண்ணைக் கூசவைக்கும் அழகு. ஒருமுறை பார்த்தாலே போதும்...

மனதில் பதிந்துவிடும் வடிவம். பலமுறை பார்க்கத்தூண்டும் சௌந்தரியம். எழுத்தில் வருணிக்க முடியாத ஓர் உணர்ச்சிப் பிழம்பு அவள்.

அவளும் என்னைப் பார்க்கிறாள். நான்கு கண்களின் சந்திப்பினால் சிறிது கலக்கம். பின்னர் தெளிவு. குமுதவாயில் குமிண் சிரிப்பு மொட்டவிழ்ந்தது.

நான் சடுதியாகதலையைத் திருப்பிக் கொள்கிறேன். அவள் வெட்கிக்கூனி ஏமாற்றத்தோடு தலைகுனிகிறாள்.

“இப்ப என்ன விடுதலையோ ஜமுனா?” என்று, என் அம்மா அவளிடம் கேட்டாள்.

“ஆம் மாமி!” என்று கூறிவிட்டு என்னை பார்த்தாள் அவ்விளங்காரிகை. நான் அவளுக்கு அப்பால் இருந்த அவள் அம்மாவைப் பார்த்தேன்.

விருட்டென்று எழுந்து ஓடினாள் ஜமுனா. அவளுக்கு கோபம் வருவது நியாயந்தானே!

“எங்கே மோனே போகிறாய்?”

“வாறன் மாமி, ஒரு வேலையிருக்குது.”

அம்மாவும், மாமியும் குசினிக்குள் சென்றனர். அப்பாவும், மாமாவும் உரையாடுவதற்கென வெளித் திண்ணைக்குப் போனார்கள். நான் பக்கத்திலிருந்த பத்திரிகையை எடுத்து ஊன்றிப் படிக்கத் தொடங்கினேன்.

“உஸ்!”

நான் தலை நிமிரவில்லை.

“உஸ்! உஸ்!”

“.....!”

“உஸ்... அத்தான்!”

தலையை உயர்த்திச் சத்தம் வந்த திசையை நோக்கினேன். என் கண்கள் மலர்ந்தன. அங்கு அவள் விண்ணகத்துத் தேவதைபோல் நின்று, கண்ஜாடை காட்டினாள்.

நான் புன்னகை பூத்தேன்.... மனம் கனிய முறுவல் விரிந்தது.... சிரித்தேன்... ம்..., என்னையறியாமலே அவளைப் பார்த்துத் துணிந்து சிரித்துவிட்டேன்.

வலிய வந்த சீதேவியை உதறித் தள்ளலாமா? ஆனால்... ஆனால்... வேண்டாம். சபல புத்திக்கு இடம்கொடுத்தால்... பெண் பாவம் பொல்லாதது... சே! பாதகமில்லை.

அவள் முறுவலித்தாள். மோகனப்புன்னகை அவள் முகமெங்கும் வியாபித்தது. குறும்புப் பார்வையா அது...?

கேலிப்பொருளைப் பார்த்து அவள் உள்ளம் புளகாங்கித மடைகிறதா...? ஆவலலைகளைத் தேக்கி நின்று உணர்ச்சி வெள்ளமாகப் பீறிட்டடிக்கக் காத்திருக்கும் நோக்கம் அது. ஐயையோ இது என்ன பார்வை? 'சந்திரலேகா' என்ற படத்தில் நடித்த நடிகை வசந்தரா பார்த்த விழிச்சுடர் போல்லல்வா இந்தப் பார்வையுமிருக்கிறது. அப்பப்பா! என்னால் இந்தப் பார்வையை எதிர் கொண்டு பார்க்க முடியவில்லையே.... என் சிரம் தாழ்ந்தது.

மின்னலிடைப்பெண் அவள்.... பின்னல் சடை மருங்கசைய... அன்ன நடைபயின்று என்னருகே வந்தனள்.

ஐயையோ!... எனக்கு வெகு அண்மையில் அல்லவா வந்துவிட்டாள். ஓர் இனிய வாசனை; அவள் சேலைத் தலைப்பு என் முகத்தில் பட்டும் படாமலும் அல்லவா காற்றுக்குப் படபடத்துக் கொண்டிருக்கிறது? கூடவே என் நெஞ்சம் படபடக்கத் தொடங்குகிறது.... உமிழ் நீரை விழுங்கினாலும் அது முடியவில்லையே... இது என்ன சோதனை!

“அத்தான்!” -கு அந்தச் சொல்லின் உச்சரிப்புக்கு இவ்வளவு இனிமையுண்டா?”

“உம்!”

“கதைப்புத்தகம் இருந்தால் தாருங்கோவேன். நாவல் அல்லாட்டிகுச் சிறுகதைகள். இங்கிலிஷ் புகஸ் என்றாலும் பரவாயில்லை...”

என்கிட்ட இப்ப ஒன்றுமில்லை. உங்களுக்கு எந்த ஆசிரியருடையது பிடிக்கும்? சொன்னால், எங்கேனும் தேடிக் கொண்டுவந்து தருகிறேன்.

“குறிப்பிட்ட ஆசிரியர் என்றில்லை. ஆனால், எஸ். ஏ. கி., சாண்டியல்யன், சிரஞ்சீவி”.

“சரி!”

“என்ன “சரி”யாம்? என்று கிண்கிணி நாதத்தை உதிர்த்துவிட்டாள். அந்த நாதத்தின் எதிரொலியே என்னைச் சொக்குப்பொடி போட்டாற் போன்று கிறங்க வைத்தது...

நான் விழித்தேன். ஸெட்டில் அமர்ந்துகொண்டாள். அவள் என்கூடத் தனிமையாக... ஓர் அங்குலம் இடைவெளியில்... இருப்பது எனக்கு முள்ளின்மேல் இருப்பது போலிருந்தது.

என்னை ஊடுருவிப்பார்த்து... “ஐயோ... அது என்ன...”

“மனோவசியப் பார்வை...” அர்த்தமில்லாமற் சிரித்தாள்.

நானும் வெகுளித்தனமாகச் சிரித்தேன். பத்திரிகையைச் சலசலத்தேன். அங்குமிங்கும் பார்த்தேன்... மிரள மிரள விழித்தேன்... அவள் இன்னும் பார்த்துக்கொண்டு முறுவலித்தாள்.

அதில் ஒரு சோக... அல்ல அல்ல... ஒருவேளை இது காதலர் பரிபாஷையோ. எல்லாம் புது அனுபவந்தான். ஏதாவது கதைக்க வேண்டும்போல் தேன்றியது.

இது ஏன்? கூச்சத்தினாலா, வெட்கத்தினாலா? இல்லை இல்லை. பயத்தினால்... பயத்தினால். கொழும்பில் என் சகமாணவிகளுடன் விஞ்ஞானக் கூட்டங்களில் பக்கத்தில் இருக்கும்பொழுது வராத பயம், இப்பொழுதும் ஏன் வர வேண்டும்?

ஜமுனா

பாவம்! அவரைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருந்தது! எதையோ பறிகொடுத்தவர் மாதிரி என்னை முறைத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

நிலைமையைச் சமாளிக்க என்னாலும் முடியவில்லை. அவராலும் முடியவில்லை.

நான் போய் “செஸ்” போர்டை எடுத்து வந்தேன்.

“வருகிறீர்களா? ஓர் ஆட்டம் ஆடலாம்?”

“செஸ்” என்றால், அவருக்கு உயிர் என்பது தெரியாதா என்ன?

காய்களை அகற்றி அகற்றி விளையாடினோம்.

ஒரு கணவேளை!

ஸ்பரிசம்! இருவர் விரல்களும் சிக்கித்தவித்தன. நான் சிரித்தேன். அவர் சிரித்தார். என் விரல்களை விடவேயில்லை. அவர் உணர்ச்சி வசப்பட்டார். அம்மா “ஹாலுக்குள்” வந்தாள். திகில், ஆச்சரியம், மகிழ்ச்சி ஒரே நேரத்தில் அவள் முகத்தில்! அத்தான் முகம் நவரசங்களையும் பிரதிபலித்துக் காட்டியது.

“அத்தான்”

“உம்”

“உங்களுக்கு என்மேல் கோபமா”?

“அப்படியொன்றுமில்லையே!”

“நீங்கள் முன்போல் என்னிடம், சரளமாய்ப் பேசுவதில்லையே? பழகுவதில்லையே?”

“பேசுவதற்கு என்ன இருக்கிறது?”

“பேசுவதற்கா இல்லை? நிறைய நிறையப் பேசலாமா?” என்று கூறி ஓரக்கண்ணால் அவரைப் பார்த்தேன். அப்பார்வைக்கோர் அர்த்தமுண்டு என்பது, என் நோக்கம்.

“சுந்தரேசன் இப்பொழுது என்ன செய்கிறான்?”

எதிர்பாராத விதமாகச் சுந்தரேசனின் பெயரை அவர் கூறியதும், எனக்குக் கலக்கம்.

“யார் சுந்தரேசன்?”

“தங்களுடைய வருங்காலக் கணவன் சுந்தரேசன்தான்!”

“அத்தான் நீங்கள் மிகவும் பொல்லாதவர்!”

“உள்ளதைத்தானே சொல்கிறேன்.”

“அடடே, உங்களுக்குக் குதர்க்கமாய்ப் பேசக்கூட வருகிறதே!”

மௌனம்.

“அது சரி, நீங்கள் ஏன் என்னைப் பன்மையில் அழைக்கிறீர்கள்?”

“மதிப்புக்குரியவர்களை மரியாதையாக அழைக்க வேண்டாமா?”

“ஓஹோ! நான் உங்களுக்கு மதிப்புக்குரிய பொருள் மாத்திரமா? வேறொன்றுமில்லையா?”

- நான் கூறியதன் அர்த்தம் அவருக்குப் புரிந்ததோ என்னவோ? ஒரு வேளை, சுந்தரேசனைத்தான் நான் விரும்புகிறேன் என்று எண்ணுகிறாரோ.

“மதிப்புக்குரியவள் என்கிறீர்களே! நான் உங்களிலும் ஐந்து வயது சிறியவள் என்பதை மறந்து விட்டீர்களா?”

“இப்பொழுதுதான் தெரியும்.”

“வாருங்கோ! சாப்பிடுவோம். பிள்ளை! அத்தானுக்கு செம்பை எடுத்துக் கொடு” என்று கூவிக்கொண்டே அம்மா நாங்கள் இருந்த இடத்திற்கு வந்துவிட்டாள்.

சாப்பிட்டு முடிந்ததும்-

அத்தானும் அப்பாவும் மாமாவும் திண்ணையில் உட்கார்ந்து அரசியல் தொடக்கம். அத்தானின் படிப்புவரை அலசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அம்மாவும், மாமியும், நானும் உள்ளிருந்து ஊர்வம்பு பேசிக்கொண்டிருந்தோம். பின், ஆடவர்களுடன் நாங்களும் சேர்ந்து கொண்டோம்.

“ஐமுனாவுக்கு ஒரு கலியாணத்தை முடிச்சு வைக்க வேணும்.” - அம்மாதான் மாமாவிடம் கூறினார்.

“அதற்கென பிள்ளை, இப்ப அவசரம்? பொடிச்சிக்கு என்ன வயசா ஆகிவிட்டது?” என்று மாமா கூறினார்.

“இல்லை, ஒரு கதைக்குச் சொல்றேன். தம்பி கணேசும் படிச்சு முடிக்கத்தானே வேண்டும்?” என்று கூறி முடித்தாள்.

“எல்லோர் கண்களும் அத்தானை நிலைகுத்திப் பார்த்தன. ஆவலுடன் இதழில் நீருற, விழிகள் மலர அவரை நோக்கினேன்.

“நான் ஐமுனாவை ஒருநாளும் கட்டமாட்டேன். காரணத்தைக் கேட்காதீங்கோ” என்று கூறிவிட்டு, அத்தான் எழுந்துவிட்டார். எல்லோருக்கும் ஆச்சரியம்!

எனக்கு ஆச்சரியம், ஏமாற்றம், பொறாமை, எரிச்சல், விரக்தி-

அத்தான் எழுந்து போகிறார். மாமாவும் மாமியும் அவரைக் கூப்பிடுகிறார்கள்.

அவர் போய்க்கொண்டேயிருக்கிறார். எல்லோரும் என்னைப் பார்க்கிறார்கள். என் தலை சுற்றுகிறது. நான் கீழே... இ.... மு....

கணேஸ்

ஐமுனாவின் சாகசங்கள் எனக்குப் புரிந்தன. அவள் என்னை விரும்புகிறாள். உள்ளத்தாலும் நேசிக்கிறாள்.

ஆனால்... ஆனால்.... அந்தச் சுந்தரேசன்?

ஐமுனாவின் தாயினுடைய தம்பி மகன். அவன் அவளுக்குச் சாலவும் பொருத்தமானவன். அவன் அழகென்ன? அவன் பெருமை என்ன? அவன் வகிக்கும் பதவி என்ன?

கேவலம்! கொம்புத்தேனுக்கு நான் ஆசைப்படுவதா? நான் ஆசைப்பட்டேனா? இல்லையே!

ஆனால்...

தேன் மலர் வண்டையே நாடி வந்தால்.

என்னைப் பரிச்சிக்கிறாளோ?

ஆம்! கள்ளி!

“சுந்தரேசன் தங்களுடைய வருங்காலக் கணவன்” என்று நான் கூறியதும், “பொல்லாதவர்” என்று அவள் எனக்குப் பட்டம் சூட்டியதற்கு என்ன அர்த்தம்?

“போங்கள்! பொல்லாதவர் என்றெல்லாம் பெண்கள் சினுங்குவது இணக்கத்தைக் காட்டுவதற்கன்றோ?

சரிதான்...

அவள் அவனை விரும்புகிறாள்.

வைத்தியக் கல்லூரியில் படிக்கும்போது மாணவர் நடத்திய ஒரு கேலிக் கூத்தில் ஏற்பட்ட தீ விபத்தொன்றில் சிக்கிய நான், பலத்த எரிகாயங்களால் திருமணம் புரிந்து இல்வாழ்க்கையை நடத்த முடியாத நிலையை அடைந்துவிட்டேன்.

இதனால் ஜமுனா என்னுடன் சரளமாகப் பழகும் பொழுது நான் தூரவிலகி நின்றேன். ஏன்? சலனப்புத்திக்கிடங்கொடுத்தால், திருமணத்தில் முடியும். அவள் வாழ்வே பாழாகிவிடுமல்லவா? ஆனால், அவள் சுந்தரேசனை விரும்புகிறாள். நல்லதுதான். என்னைப் பரிகரிக்கச் சரசமாடினாள்.

(தினகரன் 1962)

மதிப்புரை-2

மணியண்ணை (வைத்திய கலாநிதி) என். சுப்பிரமணியம்) ஈழநாடு 17.11.74

ஆங்கிலம் கற்ற இலங்கையருக்கும், அயல் நாட்டவருக்கும் இலங்கைத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியையும், அதன் எழில்களையும் எடுத்துக்கூறும் இது ஓர் நல்ல நூலாகும். இதனைத் தமிழிலும், சிங்களத்திலும் மொழி பெயர்ப்பின், ஆங்கிலம் தெரியாத இலங்கையருக்கு இது ஓர் வரப்பிரசாதமாக இருக்கும்.

3. இனம் இனத்துடன்...

தந்தையும் தாயும் மகிழ்ந்து குலாவி
 இருந்ததும் இந்நாடே - அதன்
 முந்தையர் ஆயிரம் ஆண்டுகள் வாழ்ந்து
 முடிந்ததும் இந்நாடே அவர்
 சிந்தையில் ஆயிரம் எண்ணம் உயர்ந்து
 சிறந்ததும் இந்நாடே.

- பாரதியார்

மேல் மாகாணம், வடமேல் மாகாணம், வடமத்திய மாகாணங்களுடாக ஓடிவந்து, கல்லோயாச் சந்தியில் நின்றது. டீசல் எஞ்சின் பூட்டப்பட்ட மட்டக்களப்பு 'மெயில்'

நன்னிரவையும் கடந்து நின்றது நேரம்! இன்னுஞ் சற்றுவேளையில் சரி எஞ்சின் பூட்டப்பட்டு கிழக்கிலங்கைத் தலைநகருக்குச் செல்லப்போகின்றது வண்டி.

நான் இருந்த பெட்டி மூன்றாம் வகுப்புத்தான்! நிறைய ஆட்கள் இருந்தார்கள். பெரும்பாலும் கல்லோயாவிலும் அம்பாறையிலும் வேலைபார்க்கும் மக்கள்தான்!

விஸில் ஊதியது! பச்சை வெளிச்சம் தெரிந்தது! வண்டி நகர ஆரம்பித்தது!

அப்பொழுது-

அவசரம் அவசரமாக ஒரு வாலிபன் வந்து வண்டியில் ஏறிக்கொண்டான். நீளக்காற்சட்டை, கைமுட்ட சேட், உதட்டில்

சிகரெட், கையில் பெட்டி இவற்றுடன் காட்சியளித்த அவன் கேசம் நெறிநெளியாய் இருந்தது. அழகாகத் தலையை வாரியிருந்தான். பார்ப்பதற்கு இலட்சணமாகவும் மிடுக்காகவும் காணப்பட்டான்.

நான் ஒரு சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்துக்கொண்டேன். என எதிரே காலியாயிருந்த இடத்திலே அவன் அமர்ந்து கொண்டான்.

அல்பேட்டோ மொறேவியா எழுதிய நவீனம் ஒன்றை விட்ட இடத்தில் இருந்து வாசிக்கத் தொடங்கினேன்.

“ஹூக்கும்”- இலேசான இருமல்!

வந்த திசையை நோக்கினேன். வைத்த விழிவாங்காது என்னையே பார்த்து பிரமித்து அமர்ந்திருந்தான் அந்தப் புதிய பிரயாணி!

சற்றுநேரம் எனக்குச் சிறுது கலக்கம் சமாளிக்க முடியாத வெகுளித்தனம்!

எங்கேயோ பார்த்த முகம்!

மந்தகாசமான குறுநகை அவன் இதழ்க்கடையில் தெறித்தோடிற்று. நானும் பதிலுக்கு நாகூக்காகச் சிரிக்க முயன்றேன்.

அது இயற்கையான புன்னகையல்ல என்பது எனக்குத் தெரியும். வேண்டுமென்றே முயன்ற ‘நாகரிகப்’ புன்னகை.

கொழும்பில் வசிக்கும் நான் அறிமுகமில்லாத ஒருவன் பார்த்துப் புன்னகைத்ததும் பல்லையிளிப்பதா? என் சுயகௌரவத்தை அவ்வளவு மலிவாக்கிக்கொள்ள விரும்பவில்லை! குளிர் காற்று ஜன்னலினுடாக வெளியே இருந்து வந்து கொண்டிருந்தது.

ரயிலின் வேகம் வெறுப்பைத்தந்தது. ஈழத்தில் ஓடும் ஆமைவேகப் புகையிரதச் சேவைக்குப் பெயர்பெற்றது இந்தக் கல்லோயா - மட்டக்களப்பு வண்டியல்லவோ? டீசலின் வேகம் எங்கே? கரி எஞ்சின் வேகம் எங்கே?

சிருங்கார ரசக்கதையைப் படித்து முடிக்கவேண்டும் மென்றிருந்த உணர்ச்சி உந்தல் எங்கே? அதனை மூடி வைத்து விட்டு வேறோரு கவர்ச்சிப் பொருளின் மீது மனம் இலயிப்பது எங்கே?

அந்த இளைஞன்தான், என் புதிய கவர்ச்சிப் பொருளோ?

அவருடன பேசவேண்டும் போல் இருந்தது. ஆனால், கௌரவம் விட்டுக் கொடுத்தால்தானே?

புத்தகத்தை மூடினேன்! யன்னலை மூடினேன்! சிகரெட் துண்டைக்காலுக்குக் கீழ் போட்டு சப்பாத்தால் நசுக்கினேன்.

ஏதோ ஒரு ஆங்கில மெட்டுத் தமிழ்ப் படப் பாடலை சீட்டியடித்தேன். அவனையும் அலட்சியமாய்ப் பார்ப்பது போல் பார்த்தேன்.

அவன் வாய் உன்னியது-

“என்னம்பி பெரிசா வளர்ந்திட்டங்க! நீங்க இப்ப கொழும்பிலயா? என்னை மதிக்கலியா? நான்தான் செல்லத்துரை...” என்று இழுத்தான்.

திடுமென ஒலித்த குரல் எப்பொழுதோ கேட்ட குரல்தான்! முகமும் பார்த்த முகம்தான்! ஆனால், எங்கே, எப்போது என்பதுதான் தெரியவில்லை!

ஆனைப்பந்திப் பள்ளியில நாம் ஒரு கிளாசில படிச்ச எலுவா? மறந்திட்டிங்க போலிருக்கு! நீங்க சிவகுமார் தானே?

“அடடே இப்பொழுதுதான் நினைவிற்கு வருகிறது. நீங்கள் இப்பொழுது என்ன செய்கிறீர்கள்?”

“நான் மலையில் அம்பி. அங்க ஒரு ஷிப்பிங் கம்பனியில வேலைசெய்கிறேன். இப்ப ஊருக்குப் போறன். மலைக்கோச்சில வந்து கல்லோயாவில் மாறினனான்....

நீங்க என்ன படிக்கிறீங்கணா? இல்லாட்டி வேலைமா?”

“நான் இன்னும் படித்துக்கொண்டே இருக்கிறேன்.”

“நல்லதுதானே! நம்மளப்போல படிப்பைக் குழப்பாம படித்துப்பெரிய மனுசனா வந்தா பெருமைதானே?”

“அதுசரி, மட்டக்களப்பு பட்டினத்தில் என்ன விசேஷம் உண்டு? ஏதும் முன்னேற்றங்கள் இருக்கிறதா? ஆறு வருஷங்களுக்குப் பின் மீண்டும் அங்கே நான் போகிறேன்!” என்று அவனிடம் கூறினேன்.

இலக்கண சுத்தமாக நான் தமிழ்ப்பேசுவது அவனுக்கு ஆச்சரியத்தை விளைவித்திருக்க வேண்டும். வெறுப்புக்கூட வந்திருக்கவேண்டும்.

ஆனால், எனக்கோ தமிழ் பேசுவது ஏதோ போலிருந்தது! ஆங்கிலத்தில் என்றால், சரளமாகப் பேசுவரும். இலக்கண சுத்தமாக பேசினாலன்றி வார்த்தைகளுக்குத் திக்குமுக்காட நேரிடுகிறது. எனது கொழும்புச் சூழ்நிலையும், சகவாசமும் இதற்குக் காரணமாயிருக்கலாம்.

அந்த இளைஞன் தரித்திருந்தது மேல்நாட்டு உடையே யாயினும். அவன் தமிழிலேயே பேசினான். அதுவும் மட்டக் களப்புத் தமிழிலேயே பேசினான்.

கிழக்கிலங்கை வட்டாரப்பேச்சு வழக்குகளைக் கேட்டுப் பல வருடங்களாகி விட்டன. ஆகையால், அவன் பேசும் பொழுது மேலும் கேட்டுக் கொண்டிருக்கலாம் போலிருந்தது.

சிகரெட் ஒன்றைப் பற்றவைத்துக்கொண்டு-

“வாங்களன் ஒரு ‘பியர்’ அடிப்பம். குளிருக்குநல்லா இருக்கும். கன்றின்ல இருந்து பேசுவோம்.”

“வேண்டாம், நான் குடிவகை பாவிப்பதில்லை. நன்றி.”

“ஆச்சரியமாயிருக்கே! கொழும்பில இருக்கிற நீங்க பியர் குடிக்காட்டி! அது உடம்புக்கு நல்லது தானே?”

“இருக்கலாம். ஆனால், சில கொள்கைகளைக் கடைப்பிடிக்கிறவன் நான்” என்றான்.

“அப்ப சரி.”

அவன் முகத்தில், திடீரென ஒரு மாற்றம். என்னிடம் சற்று மரியாதையாகப் பழகவேண்டும் என்று நினைத்திருக்க வேண்டும்.

அதிகம் படிக்கவில்லை! எஸ்.எஸ்.சியும் சித்தியடைந்தானோ, என்னவோ? காற்சட்டையும் சேட்டும் போட்டு ஏதோ கம்பெனியில குறைந்த வேலையில் இருக்கிறான். ஆனால், டாம்பீகத்துக்கோ, படாடோபத்துக்கோ குறைவில்லை. இப்படித்தான் என் மனம், அவனை எடைபோட்டது.

ஒருவேளை!

மட்டக்களப்பு வாலிபர்களும், பலரும் இப்படியான போக்குடையவர்கள் தானோ? ஒரு பாணைச் சோற்றுக்கு

ஒருசோறு பதம் என்பதை ஏற்றுக்கொண்டால் செல்லத்துறையே எடுத்துக்காட்டாக விளங்கலாமோ, என்னவோ? அங்கு போய்த்தான் தெரியவேண்டும் உண்மையை!

“மறுகா நீங்க எப்ப திரும்புறீங்க?” - அவன்தான் கேட்டான்.

“சரியாகத் தெரியாது. ஒரு கிழமை மட்டிலும் நான் பட்டணத்தில் நிற்கலாம். அது சரி! மட்டக்களப்பில் என்னமும் மாறுதல்கள் இருக்கிறதா?” மீண்டும் அந்தக் கேள்வியைக் கேட்டேன்!

“என்ன மாறுதல்கள்? அந்த மாதிரியாகத்தான் இருக்கு! நீங்கதான் போய்ப்பார்க்கப் போறீங்களே!” என்று கூறி நிறுத்திக்கொண்டான்.

ஏனோ அதைப்பற்றிப் பேச அவன் விரும்பவில்லை. நானும் தொந்தரவு கொடுக்க விரும்பவில்லை.

“காஃபி! காஃபி!” என்று கூவிக்கொண்டே வந்தான், ரெயில் சிற்றுண்டிச்சாலை சிப்பந்தி.

அவனைக்கூப்பிட்டு ஒரு ‘கப்’ காஃபி வாங்கி செல்லத்துரையிடம் கொடுத்தேன். அவன் வேண்டாம் என்று மறுத்தான். அவனும் கௌரவத்தைக் காப்பவன் போலும்! நான் தான் பரவாயில்லை என்று வற்புறுத்திக் கொடுத்தேன். நானும் ஒரு கோப்பை காஃபியை வாங்கிப் பருகினேன். பச்சைத் தண்ணீர்போல இருந்தது காஃபி.

ரெயில் மன்னம்பிட்டியைத் தாண்டி வெலிக்கந்தையை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தது.

பெட்டியில் இருந்த ஒரு சிங்களப் பெண், என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தாள். நானும் ‘நாகரிகமாக’ச் சிரித்தேன்.

ஆனால்!

அந்தப் பெண் ஒரு நடுத்தர வயதுப்பெண் என்றால், நான் அப்படிச் செய்திருக்கலாம். பரவாயில்லை.

ஆனால்!

அவள் கட்டுக்கோப்பான உடலமைப்பைக் கொண்ட வாலைக் குமரியல்லவோ?

செல்லத்துரை வந்து பெட்டியில் ஏறுமட்டும் அல்பெட்டோ மொறேவியாவின் நாவலில் இலயித்திருந்தேன். அவன் வந்ததும் அவனுடன் சம்பாஷிப்பதில் நேரங்கழிந்தது.

அதனாற்றான். அவளை முன்கூட்டியே நான் பார்க்கவில்லை போலும்!

இடுப்புத் தெரியச் சட்டையும் உடலையொட்டி சாரமும் உடுத்தியிருந்த அவள் ஓர் அழகிதான்!

நானும் அந்த வாலிபனும் பேசுவதை அவள் கேட்டுக் கொண்டிருக்க வேண்டும். நாங்கள் அவளைக் கவனிக்கவேயில்லை!

மற்றப் பிரயாணிகள் தூங்கி வழிந்துகொண்டிருந்தார்கள் அதிகாலை நாலரை மணிக்கு அவர்கள் விழித்தெழ நியாயமில்லைதான்!

அவள் கன்னக்கதுப்பு இரத்தக் குழியானது. அவள் நயனங்கள் படபடத்தன. அவள் விழிகள் ஊடுருவிப்பார்த்தன. இதழோரத்திலே முறுவல் படர்ந்து விரிந்தது. மார்பு மேலும் கீழும் விம்மி விம்மித் தணிந்தது. அவளைப்பார்க்க, எனக்கு வெட்கமாய் இருந்தது.

சே! கேவலம்! ஒரு சாதாரணப் பெண்ணின் - அதுவும் ஒரு சிங்களப் பெண்ணின் அழகை ரசித்து மயங்குவதா? என்று, என் உள் மனம் ஏதோ பிதற்றிற்று.

ஆண்டவன் கண்களைப் படைத்திருப்பது கவினுறு காட்சிகளைக் கண்டுகழிக்கவே என்று தேற்றிக்கொண்டு, அவளைப் பார்த்து சிரித்தேன். அவள் செம்பவள வாய் விரித்துத் தன் முத்துப் பல் வரிசையைக் காட்டி முறுவலித்தாள்.

செல்லத்துரைக்கு விஷயம் விளங்கியது.

“குட்டி என்னவாம்?” என்று கேட்டான்.

“ஒன்றுமில்லை. சும்மா சிரிக்கிறாள்” என்றேன்.

“அவ சிரிப்பா சிரிப்பா” என்று ஞானிபோல் விரக்தியாய் ஏதோ அவன் கூறியது எனக்கு, ஆவலைக் கிளப்பி விட்டது.

“என்னது”?

“ஹிஹுக்கும்! இந்த அம்பாரைச் சனங்கள் அங்க வந்த பிறகு பாருங்க! அங்க மட்டக்களப்பில “காதலர்பிரி சாகசங்கள்” எல்லாம் நடக்குது? தமிழ்ப் பண்பாடெல்லாம் காற்றோடு போயிற்று. இந்த மாதிரிப் பொம்பளையளப் பார்த்து, அங்க இருக்கிற பொட்டையன் எல்லாம், அங்க கண்டவனைப் பார்த்துக் காதலிக்கிறாங்க.....”

“என்ன சொல்கிறீர்கள்? ஏதோ தி.மு.க. வசனங்கள் மாதிரியல்லவோ இருக்கிறது?”

அவன் சிரித்தான். அவள் சிரித்தாள். நானுந் தோள் குலுங்காமல் சிரித்தேன் பெரிய நகைச்சுவை மன்னன் போ!

என்ன இது?

அந்தச் சிங்களப் பெண்ணுக்குத் தமிழ்த் தெரியுமா? அவளுஞ் சிரிக்கிறாளே!

“அவளுக்குத் தமிழ் நன்றாகத் தெரியும் போல இருக்கிறது.” என்று, ஆங்கிலத்தில் அவனிடம் கூறினேன்.

ஒரு கிளுகிளுப்பான சிரிப்பு! அருவியின் ஓசை போன்ற சிலிர்ப்பு! அவரிடம் இருந்ததுதான்!

“ஐ ஹாவ் பீன் லிஸ்னிங் டு யுவர் கொன்வர்சேஷன்” அவள் மிழற்றினாள்.

“நானும் ஒரு தமிழ்ப் பெண்தான்” என்று தமிழில் மழலை பயின்றதும், என் ஆச்சரியத்திற்கோ அளவில்லை. பேசமுடியாமல் திக்கித்திணறினேன். சொற்களைச் சித்திரிப்பதில் என் மனம் இலயித்தது.

“அப்படியெண்டா இந்த உடுப்பு என்னத்திற்கு உடுத்தியிருக்கிறங்க?” என்று, துணிந்து கேட்டுவிட்டான் செல்லத்துரை.

“ஓ! அது வா? அது ஒரு பெரிய கதை!”

“சுருக்கித்தான் சொல்லுங்களன்.”

அர்த்தமற்ற முறையில் ஜன்னலூடே பார்த்தேன், “பொல பொல” என்று விடிந்து கொண்டிருந்தது.

தூரத்தில், வாழைச்சேனை காகிதத்தொழிற்சாலை மின்விளக்குகளினால் அலங்கரிக்கப்பட்டு காட்சியளித்தது. ஓட்டை மாவடிப் பாலத்தை, ரெயில் கடந்து கொண்டிருந்தது.

இன்னுமொரு மணிததியாலத்தில், “மீன்பாடுந்தேன் நாட்டில்” மிதிக்கலாம் அல்லவா?

பச்சைப் பசேலெனக் காட்சியளிக்கும், தருக்களின் அழகும், கண்ணுக்குக் குளிர்ச்சி தரும் கவினுறு காட்சிகளும்

பண்டைத்தமிழர் நிலங்களின் வளத்தை நினைவூட்டும் இயற்கைச் சூழலும் என் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டன.

“கேளுங்களன் அம்பி! தங்கச்சி ஒரு கதை சொல்லப் போறாளாம் என்று, என் கவிதை மனத்தைக் கலைத்தான் செல்லத்துரை.

நான் ஒன்றும் பேசாமலே, தலையைத்திருப்பிச் செல்லத்துரையின் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

அவளைப்பார்க்க எனக்கு வெட்கம்!

“என் பெயர் விஜயமலர். கொழும்பில் படிக்கிறேன். நேற்று எங்கள் கல்லூரியில் வினோத உடைப் பவனியிருந்தது. நான் சிங்களக் கிராமிய அழகியின் தோற்றத்தில் பங்கு பற்றினேன்.

“மட்டக்களப்பில் என் தாயாருக்குச் சுகமில்லை என்றும் உடனே வரும்படியும் தந்தி வந்தது. பெட்டி படுக்கை கட்டவே அவகாசமில்லை. ரெயிலுக்குச் சில நிமிஷங்களே இருந்தன. உடுத்தியிருந்த உடையுடனே கிளம்பிவிட்டேன்.

இந்தக் குடும்பம் மட்டக்களப்புக்குப் போகுதென அறிந்து இவர்களுடன் சேர்ந்து நானும் பிரயாணஞ் செய்கிறேன்” என்று கூறி முடித்தாள்.

அவள் காட்டிய குடும்பம் ஒரு சிங்களக் குடும்பம். மட்டக்களப்பு ரெயில் பிரயாணிகள் எல்லாருமே சிங்களவர் போலல்லவா தோன்றுகிறது.

“நீங்க எங்கே இருக்கிறீங்க?”

“லேக் ரோட்டில்”

அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அமைதியாக, நான் அவர்கள் சம்பாஷணையைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன். எனக்கென்னவோ பேச முடியவில்லை.

உதிரி வசனங்கள் தன்னும் உச்சரிக்கமுடியவில்லை.

சொக்கிப் போனேனோ, என்னவோ?

முதலில் அவளை வெறுத்துப் பேசிய செல்லதுரை, அவளுடன் குதுகலமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தது, எனக்கு ஆச்சரியத்தைத் தரவில்லை.

என்னைப்பார்த்து முதலில் சிரித்த அவள், நான் உதவாக்கரை என்று அறிந்தோ, என்னவோ செல்லத்துரையுடன் சிரித்துச் சிரித்துப் பேசினாள்.

இருவரும் என்னை அலட்சியம் செய்தனர்.

இனம் இனத்துடன் தானே சேரும்!

மட்டக்களப்பு நிலையத்தில் வண்டி வந்து நின்றது.

அவர்கள் பேசிக்கொண்டே இருந்தார்கள்.

நான் ரெயிலைவிட்டு இறங்கி நடந்தேன்.

(தினகரன் - 1960)

4. அவர்கள் உலகம்.

நல்லவராகுக நம்பினோர் வரவு எளிது
ஆசிகள் கூறி ஆர்ப்பன போன்ற
புண்ணிய நாளிற் புகழ்பவர் குரவன்
திருமொழிகேட்கச் செறிந்தனர் சீடர்கள்

- பாரதியார்.

மணி ஏழு!

கொழும்புக் கோட்டை புகையிரத நிலையத்திலிருந்து
வண்டி புறப்படுகின்றது. கூட்டம் அதிகமில்லை.

இரண்டாம் வகுப்புப் பெட்டியொன்றில் சுந்தரமூர்த்தியும்
இன்னுமொரு இளைஞனும் இருக்கின்றனர்,

வேகமாக ஓடுகின்றது ரெயில்!

சுந்தரமூர்த்தி யன்னலூடே வெளிப்புறக்காட்சிகளைப்
பருகிக் கொண்டிருக்கிறான். அந்த இளைஞனோ ஒரு நாவலின்
கடைசிப்பக்கங்களைப் படித்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

பிரபலமான ஒரு தமிழ்நாட்டுப் பிரசுராலயத்தினரால்
வெளியிடப்பட்டிருந்த அந்தநாவலின் ஆசிரியர் வேறு
யாருமில்!

ஈழத்துப் பிரபல எழுத்தாளனான சுந்தரமூர்த்திதான்!

தன்னெதிரே சதையும் குருதியுமாக அமர்ந்திருக்கும் சக பிரயாணிதான் சுந்தரமூர்த்தி என்பதை, அவ்விளம் வாசகன் அறியான்.

ராகமைக்கு வந்து சேர்கின்றது வண்டி.

“அப்பப்பா! என்ன வெப்பம்!” என்று, அலுத்துக் கொள்கிறான் அந்த யுவன்.

பேச்சுத்துணைக்கு யாருமில்லை என்ற சுந்தரமூர்த்திக்கு மகிழ்ச்சிதான்!

“ஆமாம்! சரியான வெப்பநிலைதான்!”

“சிகரெட் பிடிப்பீர்களா?” கேட்பது யுவன்.

“மிக்க நன்றி, நான் புகைப்பிடிப்பதில்லை”

‘ஆடத் சிகரெட்’ அவ்வாலிபன் வாயை அலங்கரிக்கிறது. கையிலிருந்த புத்தகத்தின் சில பக்கங்களை, குறிப்பாற்படித்துவிட்டு மூடி வைக்கிறான்.

“மிகவும் பிரமாதம்!”-விமர்சிப்பது அவ்விளைஞன்தான்!

“அப்படியா?”

“இந்த நாவலாசிரியர் இலங்கையைச் சேர்ந்தவர். சுந்தரமூர்த்தி என்று பெயர்.”

“ஓகோ!” - வேடிக்கை பார்க்க விரும்புகிறான் மூர்த்தி.

“மிஸ்டர் மூர்த்தியின் நாவல்களை நீங்கள் வாசித்திருக்கிறீர்களா?”

“ஹூஹூம்...ஒன்றுமே வாசிக்கவில்லை நான், அப்படியென்ன பிரமாதமான எழுத்தாளரா அவர்?” என்று கேட்டுத் தன்னுள் சிரித்துக்கொள்கிறான் மூர்த்தி.

“அப்படிச் சொல்லக் கூடாது. இன்றைய தமிழ் நாவலாசிரியர்கள் வரிசையில் சுந்தரமூர்த்தி ஒரு முக்கிய இடம் வகிக்கிறார். தமழ்கற்ற மேலை நாட்டறிஞர்கள் கூட மூர்த்தியின் நாவல்களுக்கு தக்கமதிப்புக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அவரைப்பற்றி நீங்கள் கேள்விப்படவில்லையா?”

“கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்.” -மூர்த்திக்குத்தான் இன்னார் என்றுசொல்ல வேண்டும் போலிருக்கின்றது. ஆனால், ஆவசரப்படவில்லை வேடிக்கை பார்க்க விரும்புகிறான்.

“மஹாநுவர எக்ஸ்பிரஸ்” துரித கதியில் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது.

“எங்குவரைக்கும் போகிறீர்கள்?” வாலிபன் கேட்டான்

“பேராதனைக்குப் போகிறேன்”

“அப்படியா நானும் அங்குதான் போகிறேன்”

“அப்படியானால் யூனிவர்ஸிட்டியிலா படிக்கிறீர்கள்?”

“இல்லையில்லை! இனிமேல் தான் நான் அங்கு சேரவேண்டும்: இப்பொழுதுதான் புகழுகப் பரீட்சைக்குத் தோற்றியிருக்கிறேன். முடிவுகள் இன்னும் வெளிவரவில்லை.”

“அப்படியா?”

“நீங்கள்....உங்கள் பெயரென்ன?”

“சுப்பிரமணியம்...” வேண்டுமென்றே ஒரு பொய்யைச் சொல்கிறான் மூர்த்தி.

“ஆமாம்...உமது பெயரென்ன?” என்று, தொடர்ந்து அந்த இளைஞனைக் கேட்கிறான்.

“தில்லையம்பலம் என் பெயர். யாழ்ப்பாணத்தில்

படிக்கிறேன். ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களைக் கொண்ட ஒரு புத்தகக் கண்காட்சியை இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ப் பகுதியினர் ஒழுங்குபடுத்தியிருக்கின்றனர். அந்த 'எக்ஸிபிஷனுக்குத்தான்' போகிறேன்" என்று, முழுவிபரங்களையும் கொடுக்கிறான், தில்லையம்பலம்.

பொல்காவலையில் ரெயில் வந்து நிற்கின்றது.

இவர்கள் இருக்கும் பெட்டியில் மூவர் வந்தேறுகின்றனர். அவர்களுக்கு இருபதிற்கும், இருபத்தைந்துக்கும் இடையில் வயது இருக்கும்.

அவர்கள் நடையுடை பாவனை முதலியன, அவர்கள் பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் என்பதைப் பறைசாற்று கின்றன.

இருவர் 'வெள்ளைச் சுருட்டை' ஊதித்தள்ளுகின்றனர். மூன்றாமவன் பிளாட்டிபாமில் உலவுவோரைப் பற்றியும் புகையிரத நிலையத்திற்கு வருவோர் போவோரைப் பற்றியும், விவரணத் தொகுப்பைத் தொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

ரெயில் புறப்படுகின்றது.

"டிங்கிரி டிங்காலே" முதல் "மாமா மாமா" வரை டப்பாப் பாடல்கள் எல்லாம் அவர்கள் தொனியில் புதுமெருகு பெற்று பெட்டியை ஆர்ப்பரிக்கின்றன!

சக பிரயாணிகள் இருவரையும் அலட்சியம் பண்ணுகின்றனர் மாணவர்.

கடுகண்ணாவையை வண்டி வந்தடைகின்றது.

மாணவர்கள் தங்கள் சப்தஸ்வரங்களை நிறுத்து கிறார்கள்.

மூர்த்தியும் தில்லையம்பலமும் ஆர்வத்துடன் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொள்கின்றனர்.

தில்லையம் பலத்தின் கையிலிருக்கும் நாவலைக் காண ஒருவன்.

“லெற் மீ ஹாவ் தற் படி!” என்று, வாங்கித் தன் நண்பர்களிடம் காட்டுகிறான்.

“பூ! இவன்களுக்கெல்லாம் என்ன நாவல் என்று கேட்கிறேன்!” என்று ஆரம்பிக்கிறான், அம்மாணவர்களில் சூடிகையாய் தோற்றமளிக்கும் ஒருவன்.

தில்லையம்பலத்தின் முகத்தில் ஈயாடவில்லை. தன்னைப் பற்றித்தான் கூறுகின்றான் என்று.

சுந்தரமூர்த்திக்கு வியப்பு!

“இல்லை மச்சான், நாவல் என்றால் என்ன என்று தெரியாத புல்லுருவி பேனாக்கிறுக்கிகள் எல்லாம், ‘எழுத்தாளர்கள்’ என்று வெளிக்கிட்டிருக்கேக்குள்ள பின்ன, என்ன சொல்லறதாம்?” என்று, அந்த மாணவனே கூறி முடிக்கின்றான்.

சுந்தரமூர்த்திக்கோ விவரிக்க முடியாத அனுபவம். நாக்கு குழறுகின்றது. ‘உமிரி’ விழுங்குகின்றான்.

“என்ன மச்சான் ‘கொன்’ அடிக்கிறாள்? சுந்தரமூர்த்தி இதை எழுதியதாக்கும்” என்கிறான் சற்று உயரமான மாணவன்.

“அட, ஒஹோ என்றானாம்! சுந்தரமூர்த்தி பெரிய எழுத்தாளனே! சும்மா போடா! சுன்னாகத்திலே என்னுடைய பக்கத்து வீட்டுக்காரன் அல்லே இவன்” என்று பதிலளிக்கிறான் முதலாமவன்.

“பொய்! மூர்த்தி கொழும்பிலேல்ல இருக்கிறான். உனக்கு எப்படிடாப்பா அவன் பக்கத்து வீட்டுக்காரனாவான்?” என்கிறான் மூன்றாமவன்.

“மச்சான், இந்தராமாவின்ரை வாயில் ஒரு நாளும் பொய் வராது, கண்டியோ? உனக்குச் சங்கதி தெரியுமா? இங்கிலிஷ் நாவல்களை வாசிச்சுப் போட்டு ‘புளட்’டுக்களைத் திருடித்தானும் அவற்றைச் சாம்பாராய் அவித்து நாவல் சமைப்பதாக என்னிடம் கூறியிருக்கிறான், பேந்தென்ன?”

மற்ற மாணவர் இருவரும் ராமா என்றழைக்கப்படும் மாணவனின் புளுகுகளை நம்புவது போல் நடிக்கின்றனர். சுந்தரமூர்த்தி அதிர்ச்சியினால் கட்டுண்டவன் போல வாயடைந்து மாணவர்களின் அரட்டையைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறான்.

தில்லையம்பலமோ திறந்த வாய் மூடாது சுவாரஸ்யமாக உரையாடல்களைக் காதுகுளிரக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறான். அவனும் விரைவில் பல்கலைக்கழக மாணவனாகலாம் அல்லவா?

புகைவண்டி பேராதனையை வந்தடைகின்றது. எல்லோரும் இறங்குகின்றனர். மாணவர்கள் தூரத்தில் தெரியும் தங்கள் விடுதிகளுக்குச் செல்கிறார்கள்.

தில்லையம்பலம் சுப்பிரமணியத்திடம் (சுந்தரமூர்த்தி) விடைபெற்றுக்கொண்டு நிலையவாயிலைத் தாண்டிச் செல்கிறான்.

நிலையத்தில் காத்திருக்கும் சிலர் வந்திறங்கிய பிரயாணிகள் சிலருக்கு மாலையிட்டு வரவேற்கின்றனர்.

வந்திறங்கிய எழுத்தாளர்களுக்கு பல்கலைக்கழக புத்தகக் கண்காட்சி வரவேற்புச் சபையின் உபசரிப்புத்தான் வேறென்ன.?

சுந்தரமூர்த்தியிடம் இருவிரிவுரையாளர்கள் வந்து கைகுலுக்கி மாலைபோட்டு அழைத்துச்செல்கின்றனர்.

மாலை ஐந்து மணி!

பேராதனைப் பல்கலைக்கழக முதியோர் சபையின் முன்னே, பெருவாரியான மக்கள் கூடியிருக்கின்றனர்.

ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் நூல்களைப் பார்ப்பதுடன் அவர்களுள் ஒரு சிலரை நேருக்கு நேர் காணும் வாய்ப்பினையும் தாங்கள் பெற முடியும் என்பதனால், மலைநாட்டுத் தமிழர் மட்டுமன்றி, தமிழ்பேசும் இடங்களிலிருந்தும் மக்கள் வந்திருக்கின்றனர்.

பொதுமக்கள் புத்தகங்களைப் பார்வையிடுமுன், பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தர், கண்காட்சிக்கு வந்திருக்கும் எழுத்தாளர்களை அறிமுகப்படுத்தி வைக்கிறார்.

தனது குரலைக் கணைத்துக் கொண்டு, அவர் ஆங்கிலத்தில் ஆரம்பிக்கிறார்.

“சகோதர சகோதரிகளே! உங்கள் அனைவருக்கும் நன்கு தெரிந்த பிரபல ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர் திரு. சுந்தரமூர்த்தியை உங்களுக்கு அறிமுகப் படுத்துகிறேன். அவர் ஈழத்தின் பெயரை தமிழ் எழுத்துத் துறையில் பிரதிபலிக்கச் செய்துள்ளார் என்று தமிழ்ப் பேராசிரியர்கள் என்னிடம் கூறினார்கள். அவரை உங்களுக்கு அறிமுகப்படுத்துவதையிட்டு, நான் பெருமை கொள்கிறேன். இதோ திரு.சுந்தரமூர்த்தி!”

“மிக்க நன்றி ஐயா!” என்று, சுந்தரமூர்த்தி அவருக்கு ஆங்கிலத்தில் பதிலளித்துவிட்டு, கூடியிருந்த

மக்களுக்குத் தலைகுனிவதன் மூலம், தம் வணக்கத்தைச் செலுத்துகின்றார்.

நான்கு சுவர்களும் அதிர்கின்றன, கைதட்டல் ஒலி காதைப் பிளக்கின்றது!

தில்லையம்பலத்திற்கோ அளவிலா ஆச்சரியம். சுப்பிரமணியம் என்ற பெயரில் காலையில் தன்னுடன் பிரயாணஞ் செய்த அந்தப் பிரக்ருதிதான் பிரபல எழுத்தாளர் சுந்தரமூர்த்தி என்று அறிய, வெகுநேரம் பிடிக்கவில்லை!

“ராமா” என்றழைக்கப்பட்ட அந்தப் பல்கலைக்கழக மாணவனுக்கும், அவன் கூட்டாளிகளுக்கும் தாங்க முடியாத அவமானம்.

ரெயிலில் சுந்தரமூர்த்தியைப்பற்றி அவர் முன்னிலை யிலேயே தாங்கள் ‘புழுகி’யதைக் கேட்டு, அவர் என்ன நினைத்திருப்பாரோ என்று வருந்துகின்றனர். அவர் தங்களுடன் பிரயாணஞ் செய்வார் என்றோ ஒருபுத்தகக் கண்காட்சி பேராதனையில் நடைபெறுமென்றோ அவர்கள் காத்திருக்கவில்லை. அதனாலேயே அவர்கள் தங்களுக்கே உரித்தான கேலிப் பேச்சுக்களிலும், சேட்டைகளிலும், புளுகுகளிலும் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

“ஏன் ஸார்? கண்டிக்குப் போவோமா? இன்றைக்கு இராச்சாப்பாடு உங்கள் கணக்கில்தான்” ராமா தன் நண்பர்கள் புடைசூழ, மூர்த்தியை நெருங்கிக் கேட்கிறான்.

“பொறுங்கள் தம்பிமாரே! உங்களை எனக்குத் தெரியாதே! எப்படி நான் உங்களை அழைத்துச் செல்வேன்?”

“ஐயா எழுத்தாளர் மூர்த்தி அவர்களே! சும்மா போஸ் காட்டாதீங்க! வாங்க ஸார், போகலாம்” ஒருவன் துணிந்து மூர்த்தியை இழுக்கிறான்.

“மன்னியுங்கள். உங்கள் விருப்பத்தைப் பூர்த்திசெய்ய முடியாததையிட்டு வருந்துகிறேன்.” என்று மிடுக்குடன் பதிலளிக்கிறார், மூர்த்தி.

அதற்குமேல் அவரைத் தொந்தரவு செய்ய, அவர்கள் விரும்பவில்லை.

“சரி! சரி! பாதகமில்லை! ஆனால், மனதில் எதையும் வைத்திருக்காதீர்கள். எங்கே! கைகுலுக்குங்கள் பார்க்கலாம்”.

சே! அப்படியொன்றும், தவறாக நான் நினைத்துக் கொள்ளவில்லை! சுந்தரமூர்த்தி மாணவர்களுடன் கைகுலுக்குகின்றார்.

மனநிம்மதியுடன் அவர்கள் அவரை விட்டுச்சென்றனர். உண்மையில் சுந்தரமூர்த்திக்கு மாணவர்கள்மீது சிறிதேனும் கோபம் வந்ததில்லை! மாணவர்களின் கோலாகலமான கேளிக்கைகளைப்பற்றி அறிந்திராத எழுத்தாளனும், ஒரு எழுத்தாளனா? சுந்தரமூர்த்திக்குத் தெரியும், அவர்கள் உலகம், ஒரு தனியுலகம் என்று!.

(சுதந்திரன் 1960)

மதிப்புரை - 3.

எஸ்.முத்துலிங்கம் இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத் தாபனத்தின் ‘கலையேடு’ நிகழ்ச்சியில் விமர்சனம் 24.10.74

சிறுகட்டுரை ரூபங்களில் எழுதினாலும், அவற்றை விஞ்ஞான பூர்வமான விமர்சன அடிப்படையில் தரமான இலக்கிய அளவுகோல்களாகப் பயன்படுத்தி, மதிப்பீடு செய்யும் திறமை சிவகுமாரனுக்கு உண்டு என்பதை, அவருடைய கட்டுரை

ஒவ்வொன்றும் காட்டி நிற்கிறது. இவை எழுத்தாளர்களையும், அவர்களின் படைப்புகளையும் தமிழ் தெரியாதவர்களுக்கு அறிமுகம் செய்வதாக மட்டுமன்றி, அப்படைப்புகளின் குறை நிறைகளை ஆய்வனவாகவும், அவற்றின் சமுதாயப் பணியினைக் காட்டுவனவாகவும் உள்ளன. தமிழ் மக்களையும், ஏனைய இனமக்களையும் இணைக்கும் ஒரு கலாசாரப் பாலமாக விளங்கிவரும் சிவகுமாரன், தமிழிலும் அவர் எழுதிய கட்டுரைகளைத் தொகுப்பதன்மூலம் தமிழ் மக்களுக்கும், தமிழ் எழுத்தாளர்களுக்கும் இடையில் பாலம் அமைக்கும் பணியையும் செய்தால், எவ்வளவு நல்லது. சிவகுமாரன் போன்றவர்களின் இலக்கியச் சேவை, ஒரு பெரிய சமூக சேவையாகவே இன்று இருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. இந்தப் பின்னணியிலே, அவருடைய கட்டுரைத் தொகுதி அதன் சனம், காரணமாக, மேலும் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது.

5. பகட்டு.

ஐாதி, மதங்களைப் பாரோம் - உயர்
ஜன்மம் இத்தேசத்தில் எய்தினராயின்,
வேதியராயினும் ஒன்றே - அன்றி
வேறு குலத்தினராயினும் ஒன்றே!

- பாரதியார்:

பிரெஞ்சிய வாசனைத் திரவியங்கள் கலந்த, இதமான சுடுநீரில் புனலாடி - 'நாணக்காம்பறா' என்ற குளியலறையினின்றும் வெளிப்பட்டுத் தனது அந்தரங்கப் பள்ளியறைக்கு சென்ற தில்குஷி, நிலைக் கண்ணாடி முன் நின்றாள். ஒப்பனை நடந்தது.

“நோனா லியூமக் தியனவா”. சாத்தியிருந்த கதவின் வெளியில் நின்று தட்டுகிறான்; “போய்” என்ற வேலைக்காரப் பையன்.

கதவு திறந்த அக்கணமே - அப்ஸரஸ் போன்ற, இருபது வயதுச் சீமாட்டியின் பருவக் கொழிப்பின் எழிற் கவர்ச்சி, வேலைக்காரனைத் திணற அடிக்கிறது.

கடிதம் கை மாறி கதவு சாத்தப்படுகின்றது. கணிகை உறையைக் கிழித்து, மடலைப் பிரிக்கின்றாள், இருமடிப்புக் கடிதங்கள் தலை நீட்டுகின்றன.

சிறிய மடிப்பிலிருந்து-

“அன்புள்ள தில்குஷி.

“மாலா” என்ற சிங்கள சினிமாப் பத்திரிகை ஆசிரியர், எனக்கு அனுப்பிய ஒரு கடிதம், இன்று தபாலில் வந்தது. அதனை உன்பார்வைக்கு அனுப்பி வைக்கின்றேன்.

அன்புள்ள
செல்வலிங்கன்.

சின்னஞ் சிறிய முக்கோண வடிவக் கைக் கடிகாரத்தைப் பார்க்கிறாள் - மணி பன்னிரண்டரை, இன்னும் அரை மணி நேரத்தில் அவள் அலுவலகம் செல்ல வேண்டும். அதற்கிடையில், யாரோ “மாலா” பத்திரிகை ஆசிரியர் தனது ‘முதலாளி’க்கு எழுதியிருந்த கடிதத்தின் நினைப்பு வருகிறது.

“அன்புள்ள ‘ஏலைட்’ ஆசிரியர் அவர்கட்கு, தங்கள் காரியாலயத்தைச் சேர்ந்த உதவி ஆசிரியை செல்வி தில்குஷி சமரதுங்காவின் அதியற்புத எழிலையும், இனக் கவர்ச்சியைத் தூண்டும் லாவண்யத்தையும், எங்கள் சினிமாப் பத்திரிகையான ‘மாலா’ பிரயோசனப்படுத்த விரும்புகின்றது. திரைப்படம் சம்பந்தப்பட்டோர் அவரைத் தெரிந்து வைத்துக்கொள்ள இதனால், ஒரு வாய்ப்பும் ஏற்படும்.

எனவே, இன்று மாலை நான்கு மணியளவில், புகைப்படக் கருவியுடன் வருகிறோம். இதற்கென விசேஷமாக, அவர் உடை உடுத்தி வரத் தேவையில்லை. வழமையாக அவர் அணியும் உடைகளே, அவர் பகட்டை விளம்பரப்படுத்துபவை. தயவு செய்து, அவரது அனுமதியைப் பெறத் தயாராய் வரச் சொல்லுங்கள்.

நன்றி
இங்ஙனம்
கருணாரத்ன,
மாலா ஆசிரியர்

தில்குஷி இக்கடிதத்தைப் படித்துவிட்டு, வாய்விட்டுச் சிரிக்கிறாள்.

இப்பொழுது மருட்சி தட்டுகிறது.

‘வழமையாக அவர் அணியும் ஆடைகளே அவர் பகட்டை விளம்பரப்படுத்துபவை’ போன்ற வரிகள், திரும்பத் திரும்ப அவள் மூளைப் பொறியில் சிற்றுண்டுறைகின்றன.

“ஈ.....ஈ.....இது என்ன ஆபாச வியாக்கியானம்! அப்பா கீழைத்தேயப் பெண்ணொருத்தி என்போல் கவர்ச்சியாயிருப்பதே கூடாதோ” என்று, சலித்துக் கொள்கிறாள். அப்புறம் எண்ணச் சூழலில் அவள் மூழ்கி விடுகிறாள்.

ஒருவேளை செல்வாவும், அந்தக் கருணாரத்ன போன்ற ஒரு போலிக் கலைஞன் தானா? என் புலாலழகுக் கவர்ச்சியைக் கண்டு எவனோ மோகித்து, ‘இவரு’க்குக் கடிதம் எழுதினால், அப்படியே எனக்கு அனுப்பிவிட்டு வேடிக்கை பார்ப்பதா?

அல்லது என்னையும் அவரது ஆயிரத்து இரசிகர்களில் ஒருவராகக் கருதுகிறாரோ? இருக்காது குறுகிய எல்லைக் கோட்டுக்குள் படித்துப் பட்டம்பெற்ற பண்பட்ட மனப்போக்கு நிற்குமா என்ன? இருந்தாலும் நானும், அவரும் தனித்திருக்கும் பொழுது, குரூரமாக என்னை வருணிப்பாரோ.....?

“நாகூக்காக நயமாக சுவாரஸனையாக மொழிய உங்களுக்குத் தெரியாது! நீங்கள் என்ன கலைஞர்? என்று கேட்கும் போதெல்லாம்.

“அம்மணமான கரடு முரடான எண்ணக் கோவைகளைக் கலைநயமில்லாதெடுத்து இயம்பும்போதுதான், யதார்த்தம் தொனிக்கும். ஒளிவு மறைவின்றிப் பழகலாம்”! என்பார்.

“ஓஹோ யதார்த்தம் என்றால், அம்மணமான பதிவு

என்று மயங்குகின்றார்? பதிவு இல்லை, ஐயா பதிவு யதார்த்தம் என்றால் கற்பனை என்னும் கலை நயங்கொண்டு, கலைஞனின் மனச்சாட்சியின் பிரதிபலிப்பாயிருக்கவேண்டும் பிரதிபலிப்பு என்றால், புகைப்படப் பதிவு அல்லவே கற்பனையின் துணைகொண்டு, கட்டுக்கதைகளை யதார்த்த ரீதியாகப் படைக்கும் நீர், ஓர் பெண்ணுடன் பழகும்போது, உம்மை மறந்து விடுகிறீரா? அல்லது உமது உண்மைச் சொரூபம் தெற்றெனப் புலப்படும்போது, அதனை மறைக்க யதார்த்த வாதம் என்ற கருத்தற்ற வாதத்தில், கதை பண்ணுவதாகப் பிசு பண்ணி, உம்மையே நீர் ஏமாற்றிக்கொள்கிறீர். இது தெரியவில்லை?" என்பார்.

இம்மாதிரியே தினமும், தத்துவ விசாரம் யாம், செய்வோம்.

உஹும், செல்வா என்ற இந்த இலக்கிய பேழையிடம் எனக்குப் பரிவுப்பற்றுதல் எழுந்தது இயற்கைதான். என்றாலும் நானோ ஈழத்தின் பெரும்பாற் சமூகத்தினள். அவரோ பண்டைமொழி பேசுவார். ஆங்கிலம் என்ற தொடர்பு மூலம் அவரும், நானும் இலக்கியமும்-இலக்கியமுமாய்ச் சந்தித்தோம் அவரும் நானும் எங்ஙனம் சமதையாவது. அவர் ஆக்ஸ்.போர்ட் பல்கலைக் கழகத்தில் ஆங்கிலம் ஹாணர்ஸ் படித்த எம்.ஏ. பட்டதாரி. நான் பட்டம் பெற்றிராத, சாதாரண இலக்கிய ரஸிக விமர்சகி.

என்னதான் இருந்தாலும், தாய்மொழியில் வெளிப்படுத்த முடிவது போல், உள்ளத்து உணர்ச்சிகளைக் காட்டிவிட முடியுமோ?.

“நாமிருவரும் பிறமொழி மூலம்தானே, இலக்கிய சர்ச்சைகளைச் செய்கிறோம்? எனக்குத் தமிழும், உங்களுக்குச் சிங்களமும் தெரிந்திருந்தால் நமது பரிபாஷையை, உள்ளத்து

உணர்வுகளை, இருவருமே எளிதிற் புரிந்துகொள்ளலாம் இல்லையா?" என்று, நான் கேட்டால்.

‘டக்’கென்று என்னிடமே கேட்பார்.

“உனக்குத்தான் உன் தாய் மொழியைச் சரிவரப் பேச வராதே. மேனாட்டுச் சூழ்நிலையில் வாழ்ந்த நீ எங்கே உனது கலாசாரத்தையும், மரபையும் அறிந்திருக்கப் போகிறாய்?”

எவ்வளவு உண்மையான வார்த்தைகள்? அவர் சீமைக்குப் போய் பிறமொழியில் பாண்டித்தியம் பெற்றாலும் தான் ஒரு தமிழன்; ஒரு கிழக்கத்தியவன் என்பதை மறக்க வில்லையே! அண்ணாமலையில் லலித கலைகளைக் கற்க, வேறு சிலவருடங்கள் கழித்திருக்கிறாரே!

செல்வா - தில்குஷி இது பொருந்துமா? செல்வா என்னைக் காமுற்றாரா? அல்லது உளத் தூய்மையுடன் காதலித்தாரா?

துகிலூரியும் படலம், கணப்பொழுதில் முடிகின்றது. வில்லன் துச்சாதனன் இல்லை. சுயமாகவே தனது கவர்ச்சி ஆடைகளைக் களைந்து கொள்கிறாள், தில்குஷி.

காஞ்சிபுரம் பட்டும், சோளியும் உடலை மறைக்கின்றன. செந்திலகம் நெற்றியில் ஒளி கக்குகின்றது. பாரம்பரியமாக நாணத்தையும், பெண்மையையும் வளர்க்கும் ‘ரிப்பிக்கல்’ தமிழ்ப் பெண்போல் இருந்தது; அவளது புதிய தோற்றம்.

ஜாவத்த வீதியிலுள்ள அந்தப் பெரிய மாடிவீட்டு முன்றலினின்று தனது ‘போக்ஸ்வேகளை’ ஓட்டிக்கொண்டு வருகிறாள். பம்பலப்பிட்டியிலுள்ள ‘ஏலைட்’ பத்திரிகாலயப் படிகளில், ஏறுகிறாள் தில்குஷி.

‘டிலியூக்ஸ்’ ஆசனத்தில் அமர்ந்திருக்கும் செல்வலிங்கன் அவளை ஏறிட்டுப் பார்க்காமல், ‘பைல்’ கடுதாசிகளை அர்த்தமில்லாமல் புரட்டுகிறான்.

தட்டெழுத்து எந்திரம், துரித கதியில் இயங்குகின்றது உட்புகுந்த பட்டாம்பூச்சிதான், வேலை மும்முரத்தில் ஈடுபட்டிருக்கின்றது.

‘காலம் சிறிது.....கடமைகள் பெரிது’ என்ற எண்ணம், இருவருக்கும் போலும்.

மூச்சு. ஒருவரோடொருவர் பேசினாரில்லை.

தில்குஷி, செல்வலிங்கனை ஓரக்கண்ணால் பார்க்கிறாள். சலனமற்ற அவன் முகக் கண்கள், ‘பைலி’ல் படிந்திருக்கின்றன. அகக்கண்கள் தில்குஷியைச் சுற்றி வட்டமிடுகின்றன.

“தில்குஷியும், நானும் அறிமுகமானதே யதேச்சையானது தானே. ஆர்வத்தில் கட்டுரை, கதைகளை எழுதிக்கொண்டு நேரேயே வரத் தொடங்கினாள். உயர் பதவிபெற “பட்டம்” என்ற ‘பாஸ்போர்ட்’ தன்னிடம் கிடையாது என்றும், தான் ஒரு இலக்கிய ரஸிகை என்றும், தன்னை அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டாள். உண்மைதான். செல்வக் கொழிப்பில் பிறந்த அவளிடம் வெறும் பட்டதாரிகளையும் மிஞ்சிவிடும் ஆழமான இலக்கியப் பார்வை அமைந்து இருப்பதால்தானே, அவளை எனக்கு உதவிக்கு வரும்படி அழைத்தேன். அவள் ஞானம், என்னை வியப்பிலாழ்த்தியது. அவள் அழகும், குணாதிசயங்களும் என் மனதில் புதுப்புது கற்பனைகளை உருவாக்க உதவி புரிகின்றன. கள்ளச் சிரிப்பைக் குமிழெழிலில் காட்டி, தன் வட்டக் கரிய காந்த விழிகளால் என்னை, விழுங்கிவிடுவது போல் பார்க்கும்போதெல்லாம் - அவள் எழிற் கோலத்தில் நான் மருளுவேன்.

அது வெறும் இந்திரியக் கவர்ச்சி என்று சொல்லேன் உள்ளத்து உள்ளம், உணர்வுப் பின்னல் ஒன்று தரித்து ஜனித்த, மாசற்ற காதல். அன்பு உள்ளம், பேதைமை, பெண்மை, மென்மை அவளிடம் இல்லாமலில்லை. ஒருவேளை, அவள் மெய்யுருவின் பொய்மையில் கட்டுண்டிருந்தேனோ? சீ..... சீ.....அவள் என்னுடையவள். அவள், தன் வெளியுரு பிறரின் காமரசனைக்குத் தூண்டில் மீனாவதா?

செல்வலிங்கள் சிந்தனைச் சரம், அறுத்தெறியப் படுகிறது.

சம்பிரதாய வரவேற்புரைகளின் பின் ஆடவர்களிருவரும் உரையாடலில் இறங்கிவிடுகின்றனர். தில்குஷி, வேலையில் கண்ணும், நடப்பில் கருத்துமாகத் திளைக்கிறாள்.

“தங்கள் பத்திரிகையின் விற்பனை எப்படி? இலக்கியம் கற்ற நீங்கள் சினிமாப் பத்திரிகை எழுத்தில் இறங்கியதன் காரணம் யாதோ?” என்றான், செல்வலிங்கள்.

“அதையேன் கேட்கிறீர்கள்? நவீன இலக்கியம் சினிமா மூலம் வளரத் தொடங்கியிருப்பது தாங்களறிந்ததே. எனக்குச் சிறுவயதிலேயே ‘இலக்கியப் பித்து’ப் பாருங்கள். சிங்களத்தை விசேட பாடமாகவும், ஆங்கிலத்தைத் துணைப் பாடமாகவும், பேராதேனியாவில் பயின்று பட்டம் பெற்றேன். சினிமாவுக்கும், இலக்கியத்துக்கும் இடையில் நான் அமைதி காணவிரும்புகிறேன். காண முயற்சி செய்கிறேன். எனது நாவல் ஒன்று சென்னையில் படமாக்கப்பட்டு வெளிவருகின்றது”

“ஆகா சந்தோஷம்.....சினிமாவுக்கும், இலக்கியத்துக்கு மிடையில் அமைதிகாண முயலும், தாங்கள் புரட்சிகரமானவர் தான். எவ்விதமான அமைதியைத் தாங்கள்

இணைக்கிறீர்கள் என்ற, தொழில் நுட்ப வியாக்கியானங்களைத் தங்களிடமிருந்து நான், எதிர்பார்க்கவில்லை.....ஆனால்.....” என்று, செல்வலிங்கள் இழுக்கிறான்.

“சொல்லுங்கள்..... ஆ.....னா....ல்.....?”

“ஆனால், ஆபாசக் கவர்ச்சிப் படங்களை இலக்கிய நோக்குக்கொண்ட நீங்கள் சினிமாப் பத்திரிகையில் பிரசுரிக்கும்போது, கலைநயங்கெட்டுப் புலாலழகை விகாரமாகக் காட்டும் பணியிலல்லவோ இறங்குகிறீர்கள்.

தில்குஷியின் உள்ளம் திறந்த அன்பு, வெள்ளமாக பீறிட்டடிக்கிறது. செல்வலிங்கனைக் கருணைக் கண்களால் பார்க்கிறாள்.

கருணாரத்ன முகத்தில் வெளியுலகப் பார்வையை ஒடுக்கமாக நோக்கின, மூடத்தனத்தின் ஞானோதயம், என்றாலும்,

“ஓஹோ அதுவா? சினிமாப் பத்திரிகை, சினிமாப் பத்திரிகை போலல்லாமல் இலக்கியம் செப்பிக்கொண்டிருக்க முடியுமோ? எனவே அதற்குரிய இலட்சணங்களுடே, எனது இலட்சியங்களை நிறைவேற்ற விரும்புகின்றேன். வாசக இரசனையை, எடுத்த எடுப்பிலே உயர்த்த முடியாதல்லவா?

தில்குஷி..... கண்ணகி போல், வெகுண்டேழுந்தாள். “மிஸ்டர்” பிளீஸ் கெட்-அவுட்.

செல்வலிங்கள், அமைதியாகப் புன்னகைப் பூக்கிறான். கருணாரத்ன ‘ஹி...ஹி’ என்று, வெகுளிச் சிரிப்பை பிரயாசையாகக் கொண்டு வருகின்றார்.

“அழகுக் கரணங்கள் வெளியிற் தெரியப் பகிரங்கத்தில், என்போன்ற கிழக்கத்தியவள் நடமாடினால், அவள் கற்பு என்ன கழருந்தமையென்று, உமது எண்ணமோ? ஏன் தான் விபரீதமா உம் போன்றவர், எங்களைப் பார்க்கின்றனரோ..? இனிமேல் என் கணவர் முன்னிலையிற்கூட நான் பெண்மை பூண்டு மென்மையாக, அடக்கமாகத்தான் இருக்கவேண்டும். அல்லாவிட்டால், உம்போன்ற கழுகுக் கண்ணர்களின் ஒற்றைப் பார்வையால், எங்கள் சமூகமே குறைபாடுடையதாகி விடும்..... ஹும்.....என்றுதான், இம்மாதிரியான செயற்கைத்தடைகள் உடைபடுமோ?.....கிழக்கு.....கிழக்குத்தான்! மேற்கு....மேற்குத்தான்!

சூனிக் குறுகி, ஸ்தம்பித்து வெளியே செல்கிறார் கருணாரத்ன பகட்டு? எதுதான் பகட்டு?

(வீரகேசரி 1962).

6. இழை

இதந்தருமனையின் நீங்கி
 இடர்படு சிறைப்பட்டாலும்,
 பதந்திரு இரண்டும் மாறிப்
 பழிமிகுந்திழிவு ற்றாலும்,
 விதந்தருகோடி இன்னல்
 விளைந்தெனை அழித்திட்டாலும்,
 சுதந்திரதேவி நின்னைத்
 தொழுதிடல் மறக்கிலேனே.

– பாரதியார்

தங்கப்பாளக் கைகளினால், வெள்ளிப் பாத்திரத்தினின்றும்
 பதார்த்தத்தை எடுத்துக் கொட்டுகின்றாள். விரல்களிடையே
 வளைந்தோடுகிறது பாயாசம். கையை எட்டிப்பிடித்து
 நக்குகிறான், கைலாசம். நளின விரல்கள், அவன் நாக்கில்
 சுருதி மீட்டுகின்றன. சிணுங்கிக்கொண்டே அவள் விடுவித்துக்
 கொள்கிறாள்.

பாயாசம் தீர்ந்தது. பசியாறவில்லை. ஓட்டமாகச் சமை
 யலறையுள் உட்புகுகிறாள் தாமரைக்குமாரி. கைலாசம் பின்
 தொடர்ந்து, குழாயில் கையலம்புகிறான்.

வெள்ளி நிலா, வானவெளியில் மோடி சாட்டுகிறாள்.

கைலாசத்தின் உள் விதானத்திலும், உடலுறுப்புகளிலும்.... குமுறல்.....வேட்கையைத் தணிக்கப் பூகம்ப உத்வேகம், முறுகல்... விறைப்பு...சதிராடும் லாவகம்.... வளைவு.... நெளிவு.... சுழிவு.... குமிழ்ச்சி!

படுக்கை விரித்தாயிற்று; துயில்புக நேரம் வந்தாயிற்று. இரு வருடத் தாம்பத்திய உறவின் விளைவு, ஒரு பாலகன். தனிமையில் கட்டிலில் உறங்குகிறான்.

குமாரியின் உடற்கட்டுப் பூரிப்பைக் கண்டு உன்மத்தங் கொள்கிறான், கைலாசம். இயற்கை பெண்மை துவளுகிறது. ஆண்மை கம்பீரங் கொள்கிறது. சுமை தாங்கி, மேலும் கனம் கொள்ள மறுக்கிறது. நெருக்கம்.... நெருக்கம்.... துவட்சி.... துவட்சி... சலிப்பு... சலிப்பு... வெறுப்பு.... வெறுப்பு....

கனங்கொண்ட தசைக் கோளங்கள் தளர்ந்து குமை கின்றன. பிணக்கம். இந்த வார்ப்பில், எத்தனையோ பிணக்குகள்.

ஒரு மகவை ஈன்ற பின், உறவு கொளல் தவிர்க்க வேண்டுமோ? ஆண்மையின் தவிப்புக்குப் பெண்மையின் தயக்கம். எல்லைக்கோடு தளரலாகாதா? விளைவு விரக்தியாகத் தானே இருக்க வேண்டும்.

கட்டழகு மங்கை, தன் கவினுறு உடலின் இந்திரியக் கவர்ச்சி குலைத்திடும் என்று மருண்டனள். பெற்றது, ஒன்று போதும் என்ற திருப்தி. ஆனால், கைப்பிடித்தவனுக்கு இது புரியவில்லை. ஏன், அவளே உணர்த்தக் கூடவில்லையே. மனோதத்துவத்தைப்பற்றி, கைலாசத்திற்கு என்ன தெரியும்? தந்தை தாயற்ற அவன், பட்டணத்துக் கம்பெனி ஒன்றில் சாதாரண கிளார்க். காளை வயசு.

தாமரைக்குமாரி செல்வக் கொழிப்பில் பிறந்து

வளர்ந்தவளல்லள்! சாதாரண மத்திய தரக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவள்தான். எஸ்.எஸ்.சி சான்றிதழ் அவளிடம் உண்டு. பாலிடெக்னிக்கல் தட்டெழுத்துக் கற்றிருந்தாள். வயோதிகப் பெற்றோர், தம் ஒரே மகளின் மணநாளை, ஆவலுடன் காத்து நின்று நிறைவேற்றினர்.

அது, இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்.

கைலாசம் மனதில் சிதறிடும் எண்ணக்கோவை, குமாரியின் அகத்தில் நெகிழ்வு, கனிவு. உள்ளன்புடன் உயிரினிய கணவனை, அவள் நேசிக்கிறாள். தன் பொன்னுடல் பழுதாகாமலிருக்கப் பாவை கல்யாணம் பண்ணியும் கட்டுக்களைக் கட்டிக் கொண்டாலும், பொருளாதார நிலை அவளது செய்கைக்கு ஆதரவு தந்தது...

இருளைக் கல்வி ஒளியைக் கக்கும் கோளம், வெளியே இருளில் இருளாய் சபிக்கும் உறவு உள்ளே.

2

பொழுது விடிந்தது. உறவிலோர் மாற்றம். அசைவிலோ கணவன்மீது, ஒரு வெறுப்பு. திருப்தியிலா வஞ்சத்தை பலாத்காரமாகத் தீர்த்துக்கொண்டதொரு போலிப் பெருமிதம் அவனுக்கு.

“நானும், ரமணியும் அம்மாவோட போயிருக்கிறோம். எனக்கு, இனிமேலும் பொறுக்க ஏலாது. ஒரு அளவு வேணாமா? உங்களுக்குப் பித்து. இதோட நம்மட வாழ்க்கை முடியட்டும்”

“போடி... போ எங்கேயாவது போய்த் தொலை. புருஷனின் தேவைகளைப் பூர்த்திசெய்யாத பிறன்... நீ என்னத்துக்கடி... போறாளாம்... போவன் மூதேவி”

கைப்பிடித்தவனின் கதறலினால், வெகுண்டெழுந்தாளா குமரி? இல்லை... பச்சாதாப நெகிழ்வு. என்றாலும், தற்காலிகமாக அவன் போகத்தை தடுத்து நிறுத்தலாம் என்ற பிரேமை.

கட்டிய தளபாடங்களுடன், பாலன் ரமணியைத் தூக்கிக் கொண்டு, பெற்றோர் இல்லம் போயேபோய் விட்டாள். இவள் எங்கு போய் விடுவாள்? நாளை அல்லது மறுநாள், தன்னிடம் திரும்பி வந்ததே தீர்வேண்டும் என்ற முடிவு கைலாசத்திற்கு.

தினங்கள் சில பறந்ததோடின. வைராக்கியம் இருவருக்கும். கண்ணால் கூடக் கண்டு மூன்று மாதம். பெண்மை பணியத் தொடங்கியது. ஆண்மையும் ஏக்கத்தினால் தவித்தது.

கலியாணத்தை நடத்திவைத்த சுந்தரலிங்கத்திடம் கைலாசம் முறையிட்டான். சுந்தரலிங்கம், அடுத்த நாள் கைலாசத்தை வரும்படி கூறியிருந்தார். குமரியின் மாமன் தான் முன்னையவர். அவளையும் வரும்படி கூறியிருந்தார்.

3

தம்பதிகள் இருவரும், ஒருவரையொருவர் எதிர்பாராத விதமாக சுந்தரலிங்கம் வீட்டில் சந்தித்தனர். அண்ணலும் நோக்கினாள். அவனும் நோக்கினான். ஏக்கத்தின் சாயல் இருவர் விழிகளிலும். அவனைக் கண்டு, அவள் தயங்கினாள். அவள் விழிகள் இப்பொழுது, அவனைக் கவ்விக் குவிக்கின்றன.

சுந்தரலிங்கம் எடுத்த எடுப்பிலேயே, விஷயத்தில் நேரடியாய் இறங்கவில்லை. உரையாடல் வளர்ந்து, விரிந்து சென்றது.

“என்ன தம்பி கைலாஸ், பெஞ்சாதியோட நீ என்ன கோவமா? இதென்ன ராசா ஊடல்? குழந்தைப் பிள்ளையாட்டம்

கணகாட்டுத் தாநீங்க. மறுகா புறத்தியாரெல்லாம் பார்த்துச் சிரிக்கப் போறாங்க... நாம ஒண்டுக்குள்ள ஒண்டு, இஞ்ச வாபுள்ள, குமாரி! இதென்ன எண்டு கேக்கிறன். இப்ப நீ வீட்ட விட்டு வந்து மூண்டு மாசம் போயிற்று. இஞ்ச பாரன். உன்ர புருஷன்ர நிலையை. இஞ்ச பார் கண்டியோ.... இப்பவே இரண்டு பேரும் உங்கட வீட்ட போய்ச் சேருங்கோ”

“அவருக்கு என்னைக் கூடடிப் போக மனமில்லாட்டி, நான் எப்படி அம்மான் அங்க போறது?”

“இதென்ன புள்ள, நீ கேக்கிற கேள்வி, சும்மா விசர்ப் பெட்டையாட்டம் உளறாதே...”

“அவர்க்கு என்னோட வாழ்ப்புரியமில்ல...அம்மான் அதுதான், மறுகிக்கொண்டு நிக்கிறவு”.

4

பிணக்கு நீங்கித் தம்பதிகள் ஒன்று சேர்ந்தனர். ரமணி இந்த மூன்று மாதங்களும், துருதுருவென வளர்ந்திருந்தான். மைந்தனின் மழலையிலும், மகிழ்ச்சியிலும் திளைத்து இருந்தனர் இருவரும்.

அவளுக்குத் தேக அவஸ்தை. மன அரிப்பு. அவனுக்கு உடற்தாபம். சிலிர்ப்பு. இயற்கையின் தேவை. பூரணத்துவம் பெற்றது. வருடம் ஒன்றோடி மறைந்தது. புதல்வரிருவர் அவர்களின் உடைமை.

வாழ்க்கைச் செலவு அதிகரித்தது. வருவாய் படுத்தது. அதே நிலையில், வீட்டுத் தலைவன் தனது பொறுப்புணர்ச்சியை மறந்திட்டான். அவனுக்கு அதே உணர்வு. அதே வேகம். அதே மயக்கம்.

மீண்டும் தம்பதிகளிடையே, அதே ஊடல். அதே பிணக்கு, இதே எதிர்ப்பு.

இம்முறை, நிச்சயமாகத் தாம் ஒரேயடியாகப் பிரிந்து விடுவதென்று, கச்சைகட்டிப் பிரிந்தனர். மக்களிருவருடனும் தன் தாயில்லம் சென்றாள், தாமரைக்குமாரி.

5

காலச் சக்கரத்தின் துரித சுழற்சி. அன்றாடத் தேவைக்குப் பணமில்லா வறட்சி. தாமரைக்குமாரித் தட்டெழுத்துக் கற்ற வர்வம்? அவளும் ஒரு கம்பெனியில் வேலை தேடிக் கொள்கிறாள். மாதாமாதம் ரூபாய்கள் சில வீட்டுத் தேவைக்குப் போதுமானதாக வருகின்றன. தாமரைக்குமாரி உழைக்கிறாள். அவள் தேகத்தில் காந்தி. லாவண்ய அழகு சுறுசுறுப்பான போக்கு. மேனேஜர் தன் முழுக் கவனத்தையும், அவள்மீது செலுத்துகிறார். மங்கை இதை உணர்ந்தாள். தனது அலங்காரத்தில், அதிக கவனம் செலுத்தினாள். தினம் தினம் புதுப் புது உடைகளை அணிந்து அலுவலகம் வருவாள். மயக்கும் விழிகளால், கோணப் பார்வை பார்ப்பாள். அசந்து விடுவார் மேனேஜர். பார்வைப் பரிமாறுதல்கள், குமாரியின் சம்பள உயர்வுக்காளாயிருந்தன. குட்டி, பெரிய சுட்டிதான் போங்கள், கற்பு, கற்பு என்றும், தமிழ் பண்பு, பண்பு என்றும் வாய் கிழியக் கத்துகிறோமே! மாசிலா மனமிருந்தால், கேவலம் வெறும் உடற்சேட்டைகளா 'கற்பை' குலைத்துவிடும்?

அதோ,

மேனேஜர் அவள் கையைப் பிடித்துக் கசக்குகிறார். ஆ! சும்மா கண்ணை மூடாதீர்கள்! இதற்கெல்லாம் போய் வெகுண்டெழுந்தீர்களாயின்? இதெல்லாம் சர்வசாதாரணம். குமாரி குலுங்கிக் குலுங்கிச் சிரிக்கிறாள். மேனேஜருக்கு முறையற்ற காமம் என்று, தீர்த்துக்கட்டி விடாதீர்கள். அவருக்கு மணமாகிப் பிள்ளைகள் பலவும் இருக்கின்றனர். அட்டே,

சொல்ல மறந்துவிட்டேனே, மேனேஜர் ஒரு ஐரோப்பியர்! அலுவலகங்களில், இப்படி எத்தனையோ சம்பவங்கள்!

கற்பு பறிபோனதா? இல்லை! பின்வெறும் அங்கசேஷ்டைகளுக்கு, இயைந்தாள் குமாரி. சம்பளம் அதிகம் உயர்ந்தது.

குமாரிக்கு இனிக் கவலை என்ன? தன் வருவாய்முலம் சம்பாதிக்கிறாள்.. ஆனால்... அந்த தாம்பத்திய உறவு...

கைலாசத்தை மனம்விரும்பியே மணஞ் செய்தாள் குமாரி. அவன் குழந்தைப் போக்கில் மனம் பறிகொடுத்தாள். அவன் முதிர்ச்சியின்மையில் மருண்டாள். அவன் அழகிலும், ஆண்மையிலும் மயங்கினாள். அவள் தீவிர உணர்ச்சித்தழலை அறவே வெறுத்தாள். இருந்தாலும், அவனது உடைமைகள் தனது புதல்வரிருவரும், அவா ஞாபகத்தையே நினைவூட்டினர். கணவன் என்றதும், முதலில் எழும் எண்ணம் அவளுக்கு பக்தியாகும். பதிபக்தி. ஆனால், பதிவிரதத்தன்மையோக்யமாய் வாழ இடங்கொடுக்கவில்லை. இழைபோல, அன்பு வற்றாத காதல் அவளுக்கும், அவனுக்குமிடையில் வெகு துல்லியமாய் தளிர்ந்திருந்தது உண்மை. அவனுக்கு, அவளிடம் வெறுங்காமம் என்று சொல்லிவிட முடியாது. ஆனால், அதீதப் பிரவாகத்தைத் தாங்க, அவளால் முடியவில்லை.

இரு வருடங்கள் உருண்டோடின.

வெறுப்பின் தாகம் என்று சொல்ல முடியுமோ? வெளியுலக நடப்பில், வெளிப்பாட்டில் வெறுப்பு, உள்ளே அகத்தே உணவில் தாகம். தாகம். தாகம். நாட்கள் கரைந்தோடின.

6

இன்று.

திரைப்பட மாளிகையுள் திரண்டிடும் கூட்டத்திலே குமாரியும், ரமணியும், பாலனும் கியூ வரிசையில் கைலாசமும்,

பிரவேசச் சீட்டு பெற்றுக்கொண்டு, உள்ளே போன கைலாசத் தைத் தொடர்ந்து, குமாரியும், மைந்தரும் சென்றனர். அவனுக்குப் பக்கத்திலேயே போயிருந்தனர். கைலாசம் காணவில்லை. அல்ல.. கைலாசம் தனக்குப் பக்கத்தில் ஒரு பெண்ணும் இருபிள்ளைகளும் என்பது மாத்திரமே தெரியும். அவன்தான் பெண் பிறவிகளைக் கண்ணெடுத்துப் பார்த்து பல ஆண்டுகள் கழிந்தாயிற்றே.

ரமணியை, ஆசனத்தினின்றும் இறக்கி கைலாசம் முன்னிற்க நிறுத்துகிறான். தன் புயத்தை, லேசாக அவன் தோள்களில் படரவிடுகிறான்.

மின் அதிர்ச்சி! தாக்குண்ட அவஸ்தை! கைலாசத் திற்கு, சமாளிக்க முடியாத வெகுளித்தனம். மைந்தனைத் தூக்கி வைத்துக்கொள்கிறான். பாலனிடம், அவள் கேட்கும் அர்த்தமில்லாக் கேள்விகளுக்குப் பாவை விடை தருகின்றான். ரமணி திரு..திரு.. வென்று விழிக்கிறான். நட்பின் பிரங்ஞையற்ற நிலையில் திக்குமுக்காடுகின்றனர்.

படம் ஆரம்பமாகின்றது.

கைலாசத்தின் அரவணைப்பில், குமாரி கட்டுண்டாள். அன்பென்னும் இழையால்? அல்லது தேக அழுக்கம் எனும் இழை, அவர்களைப் பிணைத்தது?

7. குறிஞ்சிக் காதல்

வெள்ளை நிலாவிற்கு வானத்தை மூடி
விரிந்து பொழிவது கண்டாய் - ஓளிக்
கொள்ளை யிலே யுனைக் கூடி முயங்கிக்
குறிப்பினி லேயொன்றுபட்டு நின்தன்
பிள்ளைக் கிளிமென்கு தலையினாலே மனம்
பின்மறையச் சொல்லிவிட்டு - அடி
தெள்ளிய ஞானப் பெருஞ் செல்வமே நினைச்
சேர விரும்பினேன் கண்டாய்.

- பாரதியார்

அது ஒரு மலைப் பிரதேசம்

குறிஞ்சி நிலச் சாரல்.

வானளாவிய குன்றுகள்! நீர்வீழ்ச்சிகள்! மலையடி
வாரத்திலுள்ள பூந்தோப்புகள்!

தினைப் புனங்கள்! மலைக் குன்றுகள்! சிற்றாறுகள்!
பல வகைப்பட்ட விலங்கினங்களும், புள்ளினங்களும்!

அப்பகுதியின் கவர்ச்சியைமேலும் அழகுப்படுத்துகின்றன.
கண்ணைப் பறிக்கும் வண்ணக் காட்சிகளைத் தினமும் கண்டு
களிக்கின்றனர், அங்குள்ள மக்கள்!

மலைகளிடையில் ஞாயிறு மறைந்து நிற்கும் பொழுது
மண்ணினை பொன்முலாம் பூசிவிட்டிடும்.

களவொளுக்கத்திற்கு உகந்த பிரதேசம், குறிஞ்சி நிலம்.

அங்கே!

காளையரும், கன்னியரும் களவியிற தங்கள் அகத்தினை ஒருவருக்கொருவர் வெளிப்படுத்துவார்.

இன்று, வான மண்டலத்தில் விண்மீன்கள் கண்களைச் சிமிட்டிக் கொள்கின்றன. திங்களின் பால்நிலவு அப்பிரதேசமெங்கும் ஆடையாய்ப் போர்த்துகின்றது. தலைவியொருத்தி தன் பாங்கியருடன், சோலையிடையே விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறாள்.

அவள் பெயர் அங்கையற்கண்ணி!

வட்டவடிவமான அவள் வதனத்தின் அழகு, முழுநிலாவின் ஒளியினால் மிகவெழிலுடன் விளங்குகின்றது.

எனினும்-

அவள் முகத்தில், வேதனையின் சாயல் படர்ந்திருப்பதை அவதானிக்க முடிகின்றது.

அவள் விரக நோயினால், வாடிக்கொண்டிருக்கின்றனோ?

காதல் வியாதி, அவளையும் வாட்டுகின்றது போலும்.

தன்னை மறந்து அவள், சோக கீதம் பாடுகின்றாள்.

சோலையில் கேட்கும் இன்னிசையை இரசித்துக் கொண்டு, ஆணழகன் குன்றுத்தேவன் கையில் வேலுடன் வந்து கொண்டிருக்கின்றான்.

இதோ-

தேன்குரலெழுப்பிய, யௌவன மங்கையைக் காண்லுற்றான்.

நான்கு கண்கள், ஒரே நேரத்தில் சந்திக்கின்றன. ஒருகண நேரம், சிறிது கலக்கம் பின்னர் தெளிவு.

தோழியர் செய்வதறியாமலே திகைத்து நிற்கின்றனர்.

தலைவியிடம், தலைவன் பேசவிரும்புகிறான்.

அவள் செவ்விதழ்களையும், கருங்கூந்தலையும், தாமரை வதனத்தையும், கயல்விழிகளையும், குரும்பை யன்ன கொங்கைகளையும், பூவுடலையும், துடியிடையையும், கமுகு நிகர் தொடைகளையும் வருணித்துச் சொல்கிறான்.

அங்கையற்கண்ணிக்கோ-

வெட்கம் பிடுங்கித் தின்கின்றது.

அவள் தலையைக் கவிழ்ந்து, சிலையாக நிற்கிறாள். பின் அசைவு பெறுகின்றாள். காற்பெருவிரலினால் நிலத்தில், ஏதோ கீறிக் கொண்டிருக்கிறாள்.

குன்றுத்தேவனின் குறும்புப் பேச்சைக் கேட்டுத் தோழியர், கலகலவெனச் சிரிக்கின்றனர்.

“என்ன, என்னுடன் பேசினால் உன் வாய் முத்துதிர்ந்து விடுமோ?” என்கிறான். அவள் விடை பகருவதா, வேண்டாமா என்ற இடைநிலையில் தத்தளிக்கும்போது, மதவெறிகொண்ட வேழமொன்று அவர்களிருக்குமிடம் விரைந்து வருகின்றது. அங்கையற்கண்ணியும், தோழிகளும் திகிலடைந்து தலைவனை அண்டுகின்றனர். வெம்பொன் மேனியாளின் அழகிய அவயவங்கள், பயத்தினால் நடுங்குகின்றன! நாணத்தையும் மறந்து, குன்றுத்தேவனைக் கட்டிப் பிடித்துக்கொள்கிறாள் அவள். ஓராயிரம் மின்வெட்டுகள், அவர்களிருவரின்

உடல்களிலும் ஜனித்துப் பாய்கின்றன. யானையும், அவர்களை நெருங்கிப் பாய்கின்றது! தலைவனின் கைகள் தாமே வேலை எய்கின்றன. யானையும், அதனை ஏந்தி வலியினால், தன்வழியே மீண்டு செல்கின்றது.

அவள், நன்றியுடன் அவனைப் பார்க்கிறாள்.

குன்றுத்தேவன் அவ்வழகியைப் பார்த்து- “நீ பயத்தினைத் தெளி! உன் அழகினில், நான் மையல் கொண்டேன். உன்னை என் இல்லக் கிழத்தியாக ஏற்றுக்கொள்வேன். உன்னைப் பிரியவே மாட்டேன்!” என்று கூறி, அருகில் ஓடிய அருவியின் நீரை அள்ளி, ஆணையிடுகின்றான்.

அதன் பின்பு-

அங்கையற் கண்ணி தோழிகள் பின்தொடர, ஓட்டமாக வீடு நோக்கிச் செல்கிறாள்.

குன்றுத்தேவன் புன்னகைபூத்து நிற்கின்றான். காதலுணர்ச்சி அவனைப் பாடத் தூண்டுகின்றது.

வீட்டையடையும் அங்கையற்கண்ணியும், பஞ்சணையில் படுத்துத் துவளுகின்றாள்.

அவளுடம்பு, இன்ப வேதனையில் புல்லரிக்கின்றது.

நிகழ்ந்தவையெல்லாம், உண்மையிலே நடந்தனவா என்று, சம்சயமுறுகிறாள். ஆழ்ந்த நித்திரையில் பல இன்பக் கனவுகள் காண்கின்றாள்.

விழித்தெழுந்ததும், தோழியிடம் செல்கின்றாள்.

தோழிக்குத் தலைவியின் இன்ப அனுபவம், நன்கு தெரிந்திருந்ததும்- “என்னம்மா, ஏதோ சொல்ல விரும்புகிறீர்கள் போலத் தெரிகிறது; சொல்லுங்கள்” என்கிறாள்.

“ஆமாம்; நித்திரையில் ஒரு இன்பக் கனாக் கண்டேனடி”
என்றுகூறி, நிறுத்துகின்றாள் தலைவி.

பின்பு, கைகளால் முகத்தைப் பொத்திக்கொண்டு வெகுளிச் சிரிப்புச் சிரிக்கிறாள். அவ்வளவு வெட்கம்! ஒருவரையொருவர் பார்த்துச் சிரித்துக்கொள்கின்றனர்.

தலைவியின் நோக்கத்தைப் புரிந்துகொண்ட தோழி, தலைவனிடம், தன் தலைவியின் விருப்பத்தை எடுத்துக் கூற எண்ணுகிறாள். தலைவியை அலங்கரித்தபின்- அவ்விருவரும் அவ்விளங் காலையில், மலையடிவாரத்திற்குச் செல்கின்றனர்.

அப்பொழுது-

வேணுகானம் ஒன்று கேட்கிறது-

தலைவனின் வேய்ங்குழலிலிருந்துதான்! அவ்வின்னிசை வருகின்றதென்பதைத் தோழி, மூலமறிந்த தலைவி தானும் பாடுகிறாள்.

தலைவனுக்கு மகிழ்ச்சி, தாங்குதில்லை!

தான் வாசித்த புல்லாங்குழலின் ஓசையை இரசித்து, தன் காதலி புகழ்ந்து பாடுவதைக் கேட்டதும், அவர்களிருக்குமிடம் செல்கிறான்.

இப்பொழுது-

அங்கையற்கண்ணி கூச்சப்படவில்லை.

தலைவனை நோக்கி முறுவலிக்கின்றாள்.

தலைவனும் அவளை, விழுங்கிவிடுவதுபோல் பார்க்கிறான். இருவரும் சிலைகள்போல, ஒருவரையொருவர் பார்த்து நிற்கின்றனர், எவ்வளவு நேரம்?

தோழிக்கு, இந்த மௌனநிலை பிடிக்குதில்லை. கலைக்க விரும்புகிறாள். “அம்மா, அதோ அம்மலைச் சாரலில் இருக்கும் பூக்களைப் பறித்து வருகிறேன்” என்று, கூறிச் சாதூர்யமாக அவர்களை விட்டுச் செல்கிறாள், அந்த புத்தி சாலித் தோழியும்!

(புதினம் 1962)

இவர்கள், என்ன கூறினார்கள்?

கே. எஸ். சிவகுமாரன் பற்றி ஏனையோர் தமிழில் எழுதியவை.

‘எஸ்தி’ (எஸ். திருச்செல்வம்)

அறுவடை - தினகரன் வாரமஞ்சரி 21.3.82.

கே. எஸ். சிவகுமாரனைத் தெரியாதவர்கள் இருக்க முடியாது. ஈழத்துப் புனைகதை இலக்கியத்திலும், விமர்சனத் துறையிலும் அவர் ஒரு ‘கிங்’! இது வெறும் புகழ்ச்சி வார்த்தையல்ல. இலக்கிய நெஞ்சங்கள் ஒப்புக்கொள்ளும் உண்மையிது. அரசாங்கத் திணைக்களமொன்றில் மொழி பெயர்ப்பாளராகத் தனது தொழில் வாழ்க்கையை ஆரம்பித்த இவர், பின்னர் வானொலியின் செய்திப் பிரிவில், ஆசிரியராகவும் 1979 வரை கடமையாற்றியவர்.

ராமேஸ்-ரவீந்திரன் (தெளிவத்தை ஜோசப்)

வாரம் ஒரு சிறுகதை விருந்து - தினகரன் வாரமஞ்சரி 3.11.1981

ஈழத்து இலக்கிய உலகில், தனக்கென ஓர் இடம் பெற்றுள்ள கே. எஸ். சிவகுமாரன் ஆங்கில/தமிழ் வானொலி, தமிழ், ஆங்கிலப் பத்திரிகை ஆகியனமூலம், நன்கு அறியப்பட்டவர். இலக்கிய உலகில், ஒரு விமர்சகராகவே அறியப்பட்டுள்ள கே. எஸ். சிவகுமாரன் இலக்கிய உலகுக்கு

ஒரு சிறுகதை ஆசிரியராகவே அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட செய்தி, பலருக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கலாம். 1959இல் இருந்து 1965 வரை பதினைந்துக்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகளை இவர் எழுதியுள்ளார். பெரும்பான்மையான இவரது கதைகள், மேல்மட்ட வாழ்க்கைச் சித்தரிப்புகளே என்றாலும் உளவியல் பண்பு கொண்டவையாகவும், அந்த அறுபதுகளில் ஒரு புது விதமான அனுபவத்தை வாசகர்களுக்குக் கொடுக்கும் தன்மையுடையனவாகவும் இருந்தமை, குறிப்பிடத்தக்கது.

ரங்கன - தேசிகன் (அந்தனிஜீவா)

இலக்கிய உலகம் - தினகரன் வாரமஞ்சரி 24.8.1980

கலை, இலக்கிய விமர்சகரான கே. எஸ். சிவகுமாரன் எழுதும் ஆங்கிலக் கட்டுரைகள்மூலம் நமது பெயர்களைச் சிங்கள வாசகர்கள் தெரிந்து வைத்திருக்கிறார்கள்.

பேராசிரியர் கா. (சிவத்தம்பி)

ஈழத்தில் தமிழிலக்கியம் 1978 தமிழ் புத்தகாலயம், சென்னை.

தமிழிலக்கிய வளர்ச்சி நெறிகளை ஆங்கில மொழி வாசகர்களுக்கு எடுத்துக் கூறும் முக்கிய பணியினைச் செய்து வரும் கே. எஸ். சிவகுமாரன் பெயர், விமரிசக ஆய்வாளர்கள் பட்டியலில் சேர்க்கப்படுதல் அவசியமாகும்.

திருமதி பி.ப. (செல்வராசகோபால்)

பதிப்பாசிரியை - ஈழத்துப் பூராடனாரின் “சிந்தனைகள்” 1981

பத்திரிகைகள் வாயிலாகப் பரந்த அறிமுகங்கொண்ட கே. எஸ். சிவகுமாரன் கலை இலக்கியம், நாடகம், சினிமா ஆகிய துறைகளில், ஈழத்தில் துறைபோன விமர்சகராவர். இற்றைவரை பல பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த, பல நூற்றுக்

கணக்கான விமர்சனக் கட்டுரைகள், விமர்சனக் கலைநுட்ப வழிகாட்டிகளாகும். உலகவலம் நிறை விமர்சனத்திலும், யாராயினும்-உள்ளதை உள்ளாங்கு கூறுவதிலும், இவர் சிவகுமாரர்தான். சுருங்கக்கூறி நல்ல அறுவடை எனச் சிந்திக்கச் செய்வதில் சமர்த்தர். ஆங்கிலத்தில் TAMIL WRITING IN SRI-LANKA என்ற நூலாசிரியர். மட்டக்களப்பைத் தாயகமாக உடையவர். ஆங்கில இலக்கியம், தமிழிலக்கியம், மேலைப் பண்டை உயர் பண்பாடு, ஆகியவற்றில் பட்டதாரி. அமெரிக்கத் தாதராலயத்தில், தொடர்பு முகவர்நிலைய ஆங்கிலப் பகுதிப் பொறுப்பாளர்.

சா. (எஸ். சண்முகநாதன்)

கலைச் செண்டு - “ரூப்புத்தேரா மஸ்தானா சிறப்பு மலர்
13.10.1973

கே. எஸ். சிவகுமாரன், ஒருசிறந்த விமர்சகர். நாடகத்தில் ஈடுபாடுடையவர். ஒளிவுமறைவின்றிக் கருத்துக்களைப் பத்திரிகைகள்மூலம் வெளிப்படுத்துவதற்குத் தயங்காதவர்.

(சுஹோர் ஹமீட்)

தமிழ் நாடகமும், பொதுஜனத் தொடர்பும் - நுட்பம் 1973

கே. எஸ். சிவகுமாரன்போன்ற ஓரிருவர் மாத்திரம்தான், எழுதி நாடகக் கலைஞர்களை ஊக்குவித்துக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். ஆனால், இப்படித் தனி மனிதர்களால், ஒரு கலையின் வளர்ச்சிக்கு உதவ முடியுமா என்பது, பிரச்சினைக் குரிய விசயம்.

(மு. தளைய சிங்கம்)

ஏழாண்டு இலக்கிய வளர்ச்சிச் செய்தி 10.1.1965

தற்போக்கு ஒரு வகை சிங்களக் கொழும்பு வட்டமாகவும், மு. தளைய சிங்கம், சிவகுமாரன், தரும சிவராமு போன்றோர்

ஒருவகை பேராதனை வட்டமாகவும், இப்போ தெரிகிறார்கள் என்று சொல்லலாம்.

மகேன் (பாலுமகேந்திரா)
தேனருவி - செப்டம்பர் 1963

ரேவதி என்னும் புனைப் பெயரில், கே. எஸ். சிவகுமாரன் சினிமா சம்பந்தமான கட்டுரைகளையே ஆரம்பத்தில் எழுதி வந்தார். 1959இல் “நாவலாசிரியர் வரிசையில் வரதராசனாரின் இடம்” என்னும் கட்டுரையுடன்தான். இவரது இலக்கிய விமர்சன வாழ்க்கை ஆரம்பமாகியது.

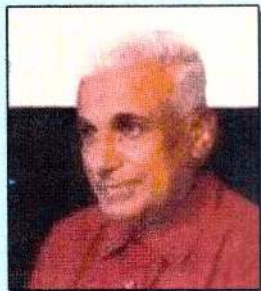
குறிய்புகளுக்காக

குறிய்புகளுக்காக

இந்நூலாசிரியரைப்பற்றி...

இந்நூலாசிரியர்
திரு.கே.எஸ்.சிவகுமாரன்...

2018 அக்டோபர் மாதம்
முதலாம் தேதி 82 வயதை
அடைகிறார்.

கே.எஸ்.சிவகுமாரன்

இலங்கைத் தலைநகரான கொழும்பில்
வசிக்கும் இவர், இலக்கியத்திற்கு ஆய்வு, அனைத்
துலகத் திரைப்படங்கள் ஆகியன தொடர்பாக
ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் 38 நூல்களை
இதுவரை எழுதியுள்ளார். நாடறிந்த
எழுத்தாளராகிய இவர் சிறுகதைகள்,
கவிதைகளையும் எழுதியுள்ளார்.

ஆங்கில இலக்கியத்தில் சென்னைப்
பல்கலைக் கழகத்தின் எம்.ஏ. பட்டத்தைப்
பெற்றிருக்கிறார்.

மொழியெயர்ப்பு, வானொலி, தொலைக்காட்சி
அறிவிப்புகள், செய்தித்துறை, தூதரக தொடர்பாடல்,
விளம்பர பிரதி எழுதுதல், பத்திரிகை ஆசிரியத்
துறை, கல்லூரி ஆசிரியம் போன்றவற்றில் நிறைய
அனுபவம் கொண்ட கே. எஸ். சிவகுமாரன்
இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் பல விருதுகளைப்
பெற்றிருக்கிறார்.

ஆசிரியர் தொடர்புக்கு: sivakumaranks121@gmail.com